

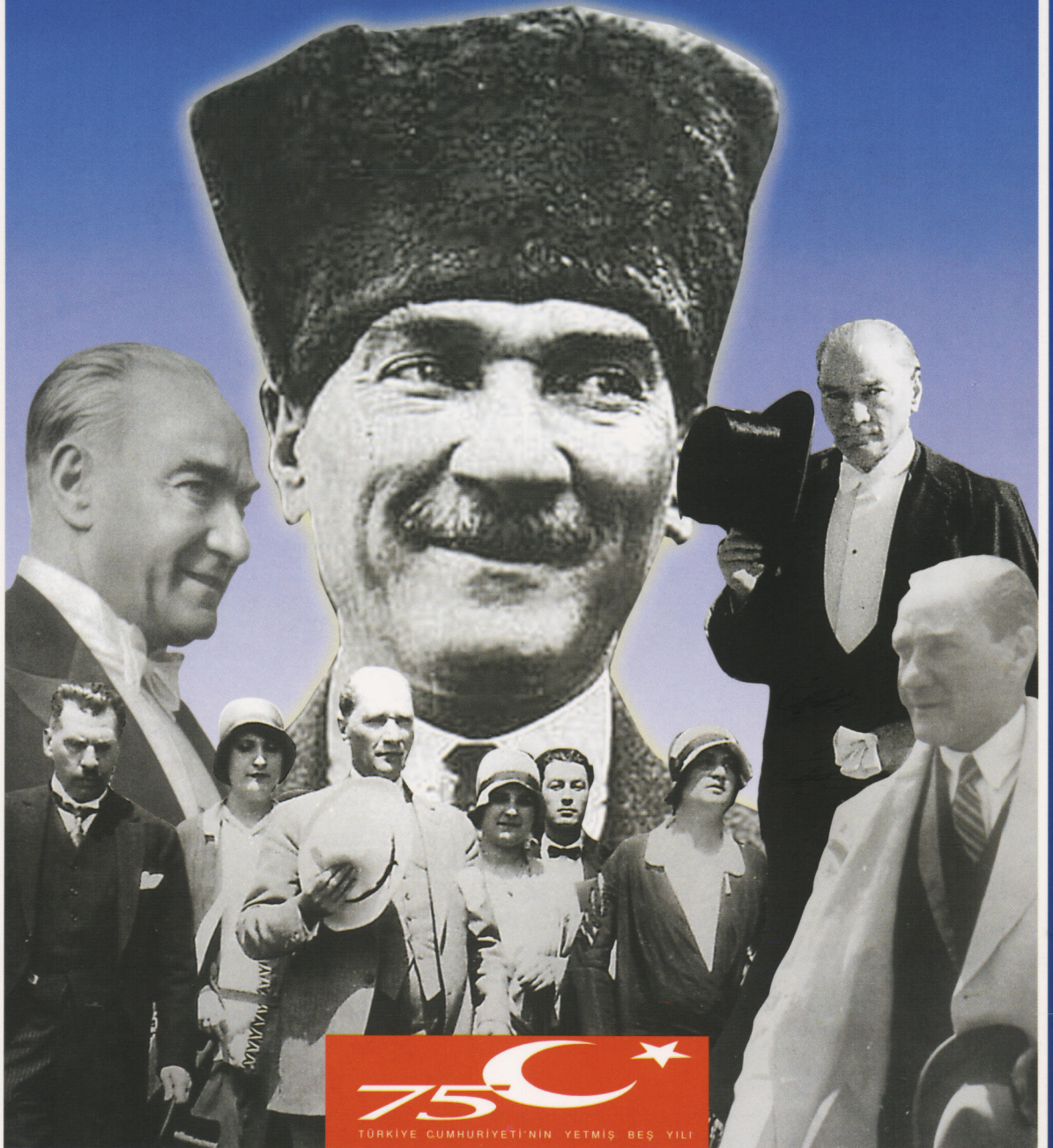
kardelen

ÖZEL SAINT JOSEPH FRANSIZ LİSESİ YAYIN KOLU KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yıl : 5 Sayı : 9

Şubat 1999

Daima bizimlesin...

Kardelen Yayın Kurulu

Internet Adresimiz
stjoseph.home.ml.org

Notre adresse e-mail pour les Professeurs Français
stjol@mail2.escortnet.com

Türk Öğretmenler için e-mail
stjo2@mail2.escortnet.com (subject kısmına isminiz yazılmalıdır)

Yıl: 5 Sayı: 9

Şubat 1999

Öz. Saint Joseph Fr. Lisesi Md.

Michel Bertet

ve

Türk Müdür Baş. Yard.

Haluk Denizli

Genel Yayın Yönetmeni

Nurcan Pehlivanoglu

İnceleme Kurulu

Nurcan Pehlivanoglu

Mişel Tagan

Seçici Kurul

İlke Bereketli

Şima İmrek

Sena Atay

Ceren Orun

Yazıcı Kurul

Ferhat Dağ

Serdar Soydemir

Bengin Paçalıoğlu

Şima İmrek

Öykü Gürbüz

Kapak

nüzün Bekler

İÇİNDEKİLER

Michel Bertet'in Yazısı	2
Haluk Denizli'nin Yazısı	3
Çağı Akılla Karşılama	4
Aklın Bilimsel Zaferi	5
Bir Umut İklimi	6
Onu Düşünüyorum	7
Atatürk'ün En Değerli Armağanı : Cumhuriyet	8
Atatürk ve Cumhuriyet	9
Bugünlere Nasıl Geldik	10
Işık	11
Atatürk'le Çağdaşlaşma	12
Nice 75. Yıllara	14
Aşkım	15
İnsan ve Çevre	16
İstanbul'un Gözyaşları	16
Kadıköylü Olmak	17
Alçaklığın Evrensel Tarihi	18
Arkadaşım	20
Tutkuyu Sevmek	20
Sevgili Defterim	21
Yetmiş Beşinci Yıl	22
Cumhuriyet Tarihindeki İlk Kadınlar	22
Cumhuriyetin Dününde ve Bugününde Kadın	23
Sosyal Etkinlikler	24-25
Paulo Coelho ile Söyleşi	26
Bora Küçükberber	28-29
Çevre Kolu	30
Tavsiye Ettiğim Kitaplar	30
Le Sens De La Republique En Son 75 ^e Anniversaire	31
Soixante Annes Sans Toi	32
La Salut Échangé Entre Atatürk et le Frère Lucien	33
Le Désespoir Vaincu	33
L'Aventure Sous Marine	34
La Consommation Et La Degenerescence	34
La Mal de Vivre Moderne	35
Rencontre Avec un Auteur Français	36
La Liberte a Notre Époque	37
La Magie de la Ville	38
L'Humanite et son Reve Absolu	39
Le Bonheur	39
La Mégapolicité	40

Chers Elèves;

“Le temps dont la perte est surtout irréparable, est le temps destiné à l'éducation.”

Le temps est l'étoffe dont la vie est faite; il ne faut pas le perdre, le gaspiller, mais en

employer les moindres parcelles; ne jamais regarder un instant comme trop court pour être mis à profit, n'en donner aucun sans en recevoir la valeur; ne laisser sortir les heures de nos mains qu'avec épargne, avec fruit; ne pas souffrir qu'un seul de nos jours s'écoule sans avoir grossi le trésor de nos connaissances et de nos vertus.

Entre le passé qui nous échappe et l'avenir qui est incertain, il y a le présent où sont nos devoirs. Nous disons trop facilement: “A demain, les affaires sérieuses; ce qui ne se fait pas aujourd'hui se fera demain.” Mais demain viendra-t-il? Demain, c'est le grand ennemi d'aujourd'hui; il excuse faussement notre inaction.

Si nous voulons que le temps ne nous échappe pas tout entier, si nous voulons le fixer, en faire notre propriété, il faut, comme en parle Bossuet, “y attacher quelque chose de plus ferme que lui,” quelque chose qui ne passe pas, qui soit éternel: il faut le faire servir au bien, à la vertu.

Le temps consacré au devoir, à la vertu, nous appartient et nous en bénéficions; il nous revient par ses conséquences; c'est une moisson et une semence; une moisson: le mérite du bien réalisé est un fonds acquis; la satisfaction de la conscience, la paix, résultent nécessairement de l'accomplissement du devoir; une semence :aujourd'hui sème la cause, demain recueille l'effet; tout acte crée ou augmente en nous la facilité à le reproduire; l'habitude est un

capital de force qui va croissant avec le temps et l'exercice.

Le temps qu'il importe surtout de bien employer, celui dont la perte est particulièrement irréparable, c'est le temps destiné à l'éducation.

La vie tout entière bénéficie ou pâtit de l'éducation faite ou manquée. Le jour venu de subir un examen, d'endosser une responsabilité, de se créer une position, l'ecolier paresseux, insouciant, n'aura ni les connaissances voulues, ni une valeur morale suffisante; il ne sera pas formé, ne sera pas un homme. Pourquoi ai-je été si sot? se dira-t-il alors. Ah que je voudrais revivre ces années de mon enfance! Regrets inutiles: le temps perdu ne revient pas, comme temps; et le désordre où l'on est tombé en ne l'employant pas, a son retentissement dans toute la vie.

Ne rien ajourner, c'est le secret par excellence pour qui sait le prix du temps. Quand on remet au lendemain, on ne pense pas qu'il y a chaque jour une somme de devoirs à remplir, que chaque heure apporte une besogne nouvelle: ne chargeons pas demain du soin d'acquitter la dette d'aujourd'hui: à chaque jour suffit sa peine. En général, ce qui ne se fait pas à son heure, ce qui est renvoyé sans une nécessité évidente, ou ne se fait pas ou se fait mal.

“Si toutes choses dépendent du temps, dit Bossuet, la science du temps est donc la vraie science des affaires et le vrai ouvrage du sage. Nul ne fait ce qu'il veut, une force majeure domine partout; les moments passent rapidement, avec une extrême précipitation: qui les manque manque tout.”

On peut, a-t-on dit, perdre le temps de quatre manières: ne rien faire, ne point faire ce qu'on doit, le mal faire, le faire à contre-temps. Il y a donc aussi quatre manières d'employer le temps: faire quelque chose, faire ce qu'on doit, le bien faire, le faire quand il convient.

Mes Meilleurs Voeux de Réussite et de Bonheur Pour la Nouvelle Année.

Halûk DENİZLİ

Türk Müdür Bşy.

ATATÜRK VAKFI'nca düzenlenen "Ben manevi miras olarak hiçbir ayet, hiçbir doğma, hiçbir donmuş ve kalıplaşmış kural bırakmıyorum. Benim manevi mirasım ilim ve aklıdır." konulu kompozisyon yarışmasında Türkiye çapında 1. olan eser.

Çağı Akılla Aşmak

Atatürk, yaşadığı dönemde, bir ulusun yaz-gısını değiştiren olağanüstü bir kişi olarak tanınır. Onun bu niteliği, aslında akla ve bilime öncelik tanınmasından kaynaklanır.

Öğretmenlerle yaptığı bir görüşmede, onlara yaşamda en gerçek yol göstericinin bilim olduğunu belirtir, ve onlardan yetiştirecekleri gençlere bu özellikte bir öğretim vermelerini ister.

Onun yarınki kuşaklara bırakmak istediği aklın ve bilimin öncülüğüne önem vermektir. **Akıl her zaman yenilikler arar.** Yaşamın başka ufuklara doğru yönelmesini ister ve bekler. Kalıcı ve değişmeyen yaşam, aklın benimsemediği bir durumdur.

Akıl aynı zamanda bilimin doğusuna da kaynaklık eder. Düşünen insanlar doğanın her olayını yeniden değerlendirir ve onlardan sonuçlar çıkarmaya çalışır.

Ayetler din kurallarıdır. Tanrısal önem taşıdıkları ve bir ölçüde de ilahi gücün sözleri olduğu için değişmezlikleri vardır. İnsan aklının önüne geçtiklerinden, akla aykırı gelseler de dokunulmaz olmuşlardır.

Ancak çağdaş toplumlar dinsel kuralların toplumsal yaşamdaki etkilerini siyasal yaşamdan kaldırmışlardır. Böylece toplumun yaşam kuralları aklın ve bilimin buluşlarıyla yönlendirilmiştir. Dinsel kurallar ise kişinin öznel inançları arasında yerini almıştır.

Atatürk medeni kanunu benimserken eski kuralları kaldırmış ve Türk insanının o zamana ka-

dar hiç tanımadığı ve kendine yabancı olan bir çok olaylara ve yasalara kolaylıkla alışmıştır. **Do-kuz yüz yıllık bir Arap alfabesi yerine Yeni Türk alfabesi, iki ayda Türk toplumuna kabul ettirilmiştir.** Bunun nedeni, Türk insanının yaşadığı coğrafyanın ve yaşattığı tarihin kendisinde bıraktığı derin izlerdir.

O insan ki yüzyılların olaylarıyla yaşamın gerçeklerini tanımış ve kuşakların birbirlerine aktardığı bu olaylarla yepyeni bir bilinç kazanmıştır. Atatürk'ün kısa sürede Türk toplumuna çağdaş bir görünüm kazandırabilmesi Türk insanının bu özelliklerini yakından biliyor olmasından kaynaklanır.

Tek tanrılı dinlerin hepsi de dogmalara ve değişmez kurallara bağlıdır. İnsanların bunları olduğu gibi benimsemeleri istenir. Bunlar değiştirilemez, eleştirilemez, hiçbir şekilde tartışma konusu yapılamaz. Ama yaşam süreklidir ve doğa sürekli evrim içinde yol almaktadır.

İnsan aklının buluşları, bilimin yarattığı teknoloji, dünya yaşamını çok değişik ufuklara doğru çevirmiştir. Doğa artık insan aklının ve bilimin buyruğuna girmiştir. Hiçbir din kitabının yazmadığı bir gelişmeyle karşımıza çıkmıştır. Bu dünyayı eski çağların dogmatik kurallarına göre yönetmek olanaksızlaşmıştır.

Atatürk de yaşantısının tüm evrelerinde bu kuralları uygulamaya çalışmış ve çevresinde bu yönde destek verebilen çok az sayıda insan olmasına karşın başarıya ulaşabilmiştir. Bu özelliğiyle onu çağdaşları bile daha sonraki yüzyılların yaşamına ışık tutan bir önder olarak görmüşlerdir.

Hale ÖZTÜRK 11-A (98 Mezunu)

ATATÜRK VAKFI'na düzenlenen "Ben manevi miras olarak hiçbir ayet, hiçbir doğma, hiçbir donmuş ve kalıplaşmış kural bırakmıyorum. Benim manevi mirasım ilim ve akıldır." konulu kompozisyon yarışmasında Türkiye çapında 4. olan eser.

AKLIN BİLİMSEL ZAFERİ

Ulusal bağımsızlığın kazanılmasıyla, başlatılan işin ancak yarısı, belki daha da azı tamamlanmıştı. Asıl zor kısım şimdi başlıyordu; köhne, yeniliklere, gelişmeye, bilime, sanata kapalı, bağnaz, özgürlüğün ve hür iradenin olmadığı parçalanmış bir milletin yıkıntıları arasında onurlu ve milli bir devlet olarak yükseltmek... Atatürk Türkiye Cumhuriyeti halkını tamamen çağdaş ve bütün anlam ve şekilleriyle medeni ve uygar bir toplum yapmak için yaşamın çeşitli alanlarını kapsayan bir dizi siyasal, hukuksal, toplumsal ve ekonomik devrime girişti.

Atatürkçü Düşünce Sistemini oluşturan ve onun işlemlerini sağlayan ilkeler, Türk milletinin ilerlemesini, gelişmesini ve çağdaşlaşmasını amaçlayan dinamik temellerdir. **Atatürkçülük de her çağda çağdaş olmayı gerektirdiği için, gelişme, bitmeyen bir işlemdir, yani bu sistemde sürekliliği yaratan bir dinamizm vardır.** Bu sistemin gelişmesi için en uygun ortam da aklın ve bilimin egemen olduğu özgür ve demokratik ortamdır. Atatürk ilkeleri, ancak bu ortamda dinamik yapısını koruyabilir ve Türk milletini yükseltme yolunda olumlu etkilerini gösterebilir.

Atatürkçülük sürekli çağdaşlaşmayı ister. **Atatürk'ün en önemli özelliği olan inkılâpçılık da akılcılıktan çıkmıştır.** Bilim, akılcı düşünce yolu ile, gözleme ve deneye dayanan çalışmalarla ortaya çıkar ve bu verilerin pratiğe uygulanmasıyla

teknoloji doğar. Fakat bu teknolojinin sürekliliği akılcı devlet anlayışıyla sağlanabilir, karşılaşılan sorunlara gerçekçi çözümler yerine kaderciliğe ve teorik kurallara dayanan anlık çözümler üreten bir devlet anlayışıyla değil.

Atatürk akılcı idi, devlet yönetiminde ve toplum hayatında hurafe, yalan ve belirsizliklerin yerine akı, bilimi ve aydınlığı egemen kılmaya çalışmış, dinin istismar edilmesine, çıkar aracı olarak kullanılmasına ve gericilik âleti durumuna getirilmesine pozitif ilimlerle karşı çıkmıştır. En önemlisi de bu akılcı gelişmenin, yenileşmenin ve değişimin devamını sağlamak, bir ideolojiye saplanıp kalmamak için İnkılâpçılık kavramını tanıtmıştır. Atatürk İnkılâpçılığı, akılcılık ilkesinin topluma uygulanmasıdır. **İnkılâbın hedefini demokrasi ve barış oluşturur. Temelinde gerçekçilik, bilim ve us vardır.** Bu nedenle donmuş, katı ve sert ideolojilerden ayrılır. Atatürk İnkılâpçılığı kendi kendini yenileme özelliği ile dinamik bir yapıya sahiptir. Bir yandan yarattığı devleti güçlendirmeyi ve korumayı amaçlar, bir yandan da uygar dünyanın gidişine ayak uydurmaya çalışır.

Modernleşen ve küreselleşen dünyanın getirdiği yeniliklerle geleceğe ve kadercilik arasında bocalayan Türk milleti bu ikilikten aklın,

bilimin, mantığın ve tekniğin rehberliğinde kurtarılarak çağdaş uygarlık yoluna sokulmuş, Türk kültürü yüceltilerek Türk milletinin mutluluğu, huzuru, esenliği ve refahı sağlanmıştır.

Atatürk'ün miras olarak dogmalar, âyetler ve donmuş kurallar bırakması düşünülemezdi bile; zirâ bunlar yeniliklerden ve onun getireceği değişik düşünce sistemlerinden, gelişmeden ve bilimden korkan saplantılı bağnaz beyinlerin ürünüdür. **Bir millet akla ve bilime, egemenliğe ve demokrasi ilkelerine uygun hareket etmezse sonunda yok olmaktan kurtulamaz.** Böyle bir örneğe Osmanlı Devleti'nin çöküşüyle tanık olan Atatürk sonuç olarak Türkiye'nin gelişmesi, yenileşmesi ve milli bir anlayışla çağdaş uygarlık düzeyine ulaşması ve dahası bu evrimin kalıcı olması için akıl, bilim, zekâ ve sanatın yol gösterici olarak kabul edilmesi gerektiğini savunmuş ve bunların sürekliliğini sağlamak için Atatürk ilke ve İnkılâplarını empoze etmiştir.

Mehmet Kerem ULUENGİN 11 - A
(98 Mezunu)

Kadıköy İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nce düzenlenen **"HER YÖNÜYLE ATATÜRK"** konulu kompozisyon yarışmasında 1. olan eser.

Ödül alan öğrenciler, öğretmenleriyle...

Bir Umut İklimi

Sallantıda bir ülke... Korku dolu gözlerle mutlu günleri bekleyen insanlar... İşte böyle bir anın ortasında güneş gibi doğan bir insan, bir önder; Atatürk.

Atatürk, Türkiye için ne ifade ediyor? Sıradan biri de insanlar mı abartıyor? Yoksa biz onu birkaç sıfatla ifade etmekle yanlış mı yapıyoruz? Önce bunu irdelemeliyiz Atatürk'ü anlamak için...

Atatürk kim?

Bu soruyu yanıtlamak o kadar zor ki... Bir çok şeyi birden ifade eden bir insan, bir önder; dedim ya kararlılığı aydınlığa kavuşturan bir güneş. Bunları söylerken bir çekingenlik kaplıyor içimi; çünkü ya yanlış bir şeyler söylüyorsam, ya gerçeği hakkını vererek ifade edemezsem... Ama yine de ben bana göre Atatürk'ü anlatmalıyım; yaşatmalıyım.

Öncelikle bir beyin... O, sadece düne sahip insanlar gibi değil, geleceği avuçlarında tutan bir beyin. Ne olması gerektiğini, ne yapılırsa daha iyi olacağını ve hangi kutunun içinden ne sürpriz çıkacağını bilen bir insan. Sürprizlerin anlamını yitirishi onun sezgilerinde. Düşünüyorum da nasıl bu kadar bilinçli olabilir bir insan? Sanırım cevabı ortada; öncelikle düşmanlarımı çok iyi tanırđı O... Kimden ne kadar zarar görebileceğini ve ülkesini çok iyi bilen bir önder. Kuyunun dibinde ne olduğunu bilmeden kör cesaretle kuyuya inen biri değil. İşte bunlar O'nu mükemmel kılan!

Sonra her konuda bilgisi olan; özellikle matematik

zekası üstün olan bir araştırmacı. Herkesin de bildiği gibi düşünceinin şekillenmesini sağlar matematik. Matematiđi anlamak ve başarmak muhakeme yeteneği ister. Bence, bu alanda üstünlüğünün kararlarındaki başarısına katkısı vardır.

Özveri, çalışkanlık deyince Atatürk'ün hayat anlayışını ortaya koyarız. Nasıl? Somutlaştıralım. Kırık kaburgasıyla savaş alanlarına koşmak, hasta yatağından kalkıp yurt sorunlarıyla uğraşmak, bir millet uğruna her şeyi göze almak büyük bir özveri ister. Bir bölge üzerine yapılması emredilen bir hareketin yanlışlığına inanıp, öncesinden araştırmalar yapıp, doğru yolda olduğuna kanaat getirip, emre uymamak büyük bir özgüven ve çalışkanlık gerektirir. Ki zaten Türk çok çabuk iyiyi anlayandır. Bu insan, yaşadığı sürece bu kadar saygı duyuluyor, bu kadar inanılıyor ve bir o kadar da her düşünceinin önderi olarak kabul ediliyorsa; büyük bir kitlenin sahip olduğu bu inanışların boşuna olduğu söylenemez.

Yenilikçi kişilik: Çalışma azminin nedeni. Hiç bir zaman "dur" dememek, her zaman daha fazlasını daha zor uğraşlarla elde etmek. **Türk milletinin her zaman en güzele, en iyiye, en mükemmele layık olduğuna inanmak:** Bir yenilikten sonra, bir yenisine imza atmak. Nerde ne olup bittiğini, insanların hangi düzenle nasıl şekillendiğini bilip; halkını iyi tanıyıp, ona göre biçimlendirmeler yapıp, yeni kanunlar getirmek. Bunlar Atatürk'ü Atatürk yapan özelliklerden sadece birkaçı.

Hümanizm: Temel inanç. Hümanizme inanmayan bir insan sanmıyorum ki bu kadar başarılı olsun, insanlar tarafından bu kadar sevilsin ve benimsensin.

Bir umut iklimisin sen. Kimi zaman yağmuruna büründü millet, kimi zaman sıcağında ısındı. Kimi zaman karında üşüdü; kimi zaman çiçeklerle açtı renk renk; ama hep var olmanın insan için. Ona anlam verdin, insanlığını hissettirdin.

insanların boğazında bir çığlık olarak kalmaya mahkumken umutları, istekleri, senin işlevlerinde hayat buldu.

Atam! Seni anlatmayı bitiremiyorum; içimde seni bitiremeyişim gibi. Ama bu sözcükler bitmek zorunda. Her şeyde olduğu gibi. Senin dışında...

Ferda Akansu

11 Fen A / Kazım İşmen Lisesi

Kadıköy İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nce düzenlenen "HER YÖNÜYLE ATATÜRK" konulu kompozisyon yarışmasında 2. olan eser.

Onu Düşünüyorum

Atatürk, cızırtılı bantlardan aşına olduğum sesi, okul duvarlarını kaplayan çelik bakışlı fotoğrafları, her yerde yazılı sözleriyle ilk kahramanımdı benim... Bakışları mıydı beni böylelerine etkileyen, yoksa sonsuz kararlılığı mı? Kimbilir...

Adını yalnız 10 Kasımlarda değil, her gün okul sıralarında andım; çünkü o gözlerine gökyüzünü, yüreğine koca bir inancı sığdırmış bu ulu önderdi bugünlere ulaşmamızı sağlayan.

Yirminci yüzyılın ilk yarısını olağanüstü kişiliğiyle etkilemiş bu eşsiz insan, benim kahramanımdı; modern Türkiye tarihindeki en büyük dönüm noktasının yaratıcısıydı. Dalgalı, dümensiz, komutasız birtakım savaşlardan sonra bitap düşmüş bir ulusu cesareti ve ileri görüşlülüğüyle çağdaş uygarlık seviyesine ulaştırmış, sabır ve disipliniyle cehalete bulanmış Anadolu insanını, hiç yılmadan, inkılaplarıyla donatmıştı.

O, aynı zamanda dahiydi de. Kazandığı savaşlar, yaptığı devrimler hep yaratıcı zihniyetinin sonuçlarıydı. O, hep Türk milletinin rehberi ve başöğretmeni oldu. Eğitime, sanata, bilime, insanlığı geliştirecek, ülkeyi daha iyiye götürececek her şeye dört elle sarıldı. İdealleriyle her çağda yaşayıp, her devre ışık tuttu. Tarihin üst üste yığıldığı yanlışları düzeltmek için tüm benliğiyle savaştı; yurduna umut, azim ve sonsuz güven aşıladı.

Öyle kısa bir zamana öyle çok şey sığdırdı ki... Çok az kişinin cesaret edebileceği devrimler yaptı. Ona göre devrim ya bir anda ya-

pırdı ya da hiç yapılmazdı. O da tüm aklına koyduklarını bir anda ama sonsuz bir özen ve mantıkla yaptı.

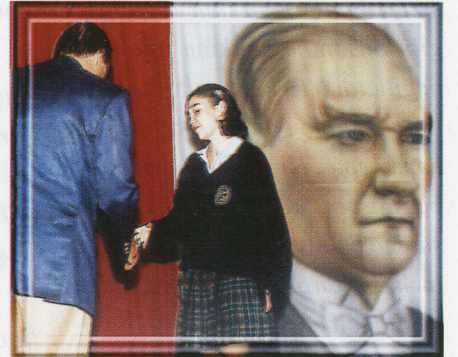
Açık sözlülüğü ve iyi kalpliliğiyle de kısa zamanda milletin sevgilisi haline geldi; zaten o da yaşamaktan ve insanlarla birarada bulunmaktan zevk alır, söyleşiden hoşlanırdı. Ülkenin yönetimi üzerine kararları sofrasında aldığı olurdu. O berrak, cınlayan sesi ve keskin kuruluşlu cümleleriyle her zaman açık, çok kere uzun, zaman zaman iğneli ve nükteli konuşmayı severdi. İnsanların karakterlerini kavramakta, nasıl davranacaklarını önceden görmekte yanılmaz bir sezgisi vardı. Zaten ona hep yardım eden de bu sezgisi değil miydi?

Ama tüm bu üstün özelliklerine rağmen onun da bir kusuru vardı: İki ve sigara bağımlılığı. Sonunda bünyesi tüm bu yoğun çalışmaya ve içkiye yenik düştü... Keşke... Keşke tarihin onurla açılan yeni bölümünü inkılaplarıyla biraz daha süsleyebilseydi...

Yine de onun resmine baktığımda ona ne kadar da hayran olduğumun bir kez daha farkına varıyorum. Sonra uzaklardan, buğulu bir ses geliyor kulağıma; azmi, hoşgörüyü, kararlılığı, tüm iyi şeyleri fısıldıyor bana. Gözlerimi kapatıyorum... Bana onun hakkında anlatılanlar, tarih kitaplarından okuduklarım, her şey birbirine karışıyor. Onu düşünüyorum, anlıyorum ve yaşıyorum...

Deniz Hüsrev 9/D

Deniz Hüsrev, Özel Doğan Lisesi'nde düzenlenen törende ödülünü alırken...

ATATÜRK'ÜN EN DEĞERLİ ARMAĞANI : CUMHURİYET

Okul çapında düzenlenen **"ATATÜRK VE CUMHURİYET"** konulu kompozisyon yarışmasında 1. olan eser.

Yaşamak güzel... Varolmak güzel... Hayatsa kimi zaman yanıp sönen bir fener... Ona anlam verense; acı, tatlı, iyi, kötü, zor, kolay, istek ve umutlardır. Ama şu da bir gerçek ki, bu umutlara sahip olmak için tek bir şey yeter : **ÖZGÜRLÜK !** Bana göre insanlığa sunulmuş en önemli değerlerden biri olan bu kavram olmasaydı, yaşam gerçek anlamını yitirirdi.

Hatırlamaya, zihninizde canlandırmaya çalışın. Bundan yaklaşık iki asır önce, halk perişan ve sefildi. Herkes, az çok elindekiyle mutlu olmayı öğrenmeye çalışıyordu. Fakat ellerinde imkanlarını arzuladıkları gibi kullanma hakkı yoktu. Yorgun savaş yılları tüm halkı perişan etmişti. İnsanlar yaşamlarını güçlülükle devam ettirebiliyorlardı. Tutunabilecekleri, sığınabilecekleri bir liderleri, bir devletleri yoktu. Halkın konuşması, duygularını dile getirmesi imkansızdı, bunları bırakın diledikleri gibi düşünme hakkına bile sahip değillerdi ! Ta ki karşılıklarına kurtarıcı ve kurucu nitelikli bir lider çıkana kadar. Kimisi bu lideri çabuk benimsedi, kimisi asla. Yıllardır süregelen alışkanlıklarını değiştirmek, bir çırpıda silip atmaya kolay değildi elbette.

Her yönüyle açık bir insandı Mustafa Kemal. O'nun da hayatında herkes gibi doğrular ve yanlışlar, günahlar ve sevaplar, zaferler ve yenilgiler, öfkeler ve pişmanlıklar, hüznler ve mutluluklar vardı. Olaylardan, insanlardan, kavgalardan, kulis dedikodularından çok bunaldıysa da asla yılmadı. **Bir işe başlamıştı ve sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Kendine ve halkına inanıyordu. Tek istediği laik ve özgür bir yönetimdi.** O'nun için bunun tek karşılığı **"CUMHURİYET"**ti.

Nitekim nice engellere karşı bunu başardı. Büyük bir maratunun başlangıcı olan Cumhuriyet zorluklar ve yokluklar içerisinde kuruldu. Cumhuriyetin ilk kuşakları için Mustafa Kemal bir yeryüzü adamı değil bir ilahtı, imkansızları mümkün kılan, inanılmaz mucizeler yaratan, yokluktan varlık çıkaran, problemleri kolay bir düğümünmüşçesine çözen tanrısal bir güç... Ne de olsa koca bir imparatorluk tarihe karışmış, yerine yepyeni umutlarla laik bir devlet olan Türkiye Cumhuriyeti kurulmuştu.

Ancak henüz görev tamamlanmamıştı. **Devrimler ardı ardına sıralandı. Halk ilk kez karanlık gecelerden sonra, güneş yüzü görmüş gibiydi. Türkiye çağdaşlaşma yolunda ilerliyordu.**

İnsanlar, Mustafa Kemal'i Ankara yollarında, Joğu illerinde,

köylerde, kasabalarda, mecliste, okullarda, derslerde her yerde görüyorlardı. En önemlisi çabasının, gayretini, azmini fark ediyorlardı.

İşte kendi kendine imkansız başarıları bir devlet, onun arkasında eşi bulunmaz bir lider ve tabii ki onun arkasında da Mustafa Kemal'e ve aydınlara güç veren, destekleyici Türk halkı. Bugün ise, yetmiş beşinci yılını kutlayan yepyeni, gencecik bir Cumhuriyet; liderimizin bize bıraktığı miras yanında bir asrı devirecek. Türk gençlerine, tüm Türk halkına düşense onu daha nice yüzyıllar yaşatmak, her zaman daha ileriye götürmek.

Biz, Cumhuriyet, özgürlük sayesinde varız. Bizi yaşatan, hayatımıza renk katan, anlam kazandıran, ümitlerimize ümit ekleyen, istediğimiz şekilde istediğimiz yöne doğru adım atmamızı sağlayan tek şey o. İnsanlık için değerli olan demokrasi, düşünce özgürlüğü, laiklik, mutluluk, zafer hepsi onun içinde saklı. Böyle bir armağanı kim elinin tersiyle itmek ister?

Sanatçıların eserleri öldükten sonra değer kazanırmış. **Cumhuriyetimizin değerini onu kaybetmeden anlayalım ve her zaman daha ileriye taşıyalım çünkü, onsuz yaşanmaz.** Cumhuriyetimiz yetmiş beş yaşında. Daha iyi yarınlar için elele !

Nazlı ÖZEL 9/D

ATATÜRK VE CUMHURİYET

Cumhuriyet, dünya tarihinde ilk kez sermayeciliğin son evresi olan emperyalizme bir başkaldırı niteliğinde olan kurtuluş mücadelesi sonrası oluşan sürecin (devrimler süreci) ilk aşamasıdır. Halkın, seçtiği temsilciler aracılığıyla idareye katılması ilkesini temel alır.

Atatürk'ün başlattığı bu eylem tüm despotik, monarşik ve emperyalist boyunduruk altında ezilen halklara emsal teşkil eder. Aynı zamanda da içte çağa ayak uydurulmasını sağlayacak devrimlere ve ilerici hamlelere imkan ve kolaylık sağlayacak bir platform niteliğindedir. Çünkü o dönemde ulu önder, ilericiliğin ancak özgürlükçü bir platformda yükselebileceğinin farkına varmıştır.

Cumhuriyet, tüm sosyal alanlarda çöküntüye uğramış Türk ulusunun gelişimsel evrimine ve ileriye dönük yenileşmesine yapılan ilk katkıdır. Atatürk bir anlamda tabiatın, sosyal grubun ve bilincin gelişiminin ve işleyişinin diyalektik prensiplerinin ayırına vararak bu işleyişe ayak uyduracak eylemlerden ilki olan cumhuriyeti gerçekleştirmiştir. Çünkü tabana yayılmış katılımcı bir rejim olan ve geniş bir fikir yelpazesine bağımsız bir platform sağlayan cumhuriyet ilerlemenin sağlanmasında olmazsa olmaz olan bilgi ve aydınlanmanın kaçınılmaz koşuludur.

Cumhuriyet bir bakımdan da demokrasinin eşanlamlısıdır. Fakat rejimin adı cumhuriyet konup oy hakkının kısıtlandığı anti-demokratik cumhuriyetler de vardır. Bu ayrımı yapmak önemlidir. İlk dönem Cumhuriyeti'nde tam bir demokrasi olmayışı, ileri demokrasinin ve gelişimin sağlanması için lazım gelen hız kazandırıcı ve etkin kararlar alabilecek bir "bilinçli" otoritenin gerekliliği yüzündendir.

Disiplinler arası bir biçimde çağının bilgisiyle yetkinleşip tutarlılaşmış bir "bilinçli" önder olan Atatürk, sosyal ilerlemeye ivme kazandıracak olan kararların ancak ve ancak her türlü halk katmanından her türlü öneri ve fikrin önce çözümlenip sonra bir bütün olarak sentezlenmesi sonucunda çıkarılabileceğini biliyordu. İşte Atatürk'ün Cumhuriyeti ulusa ideal rejim olarak öngörmesinde bu eytişimsel (diyalektik) bilinç yatar.

Cumhuriyete ve devrimleri yetkin Türkiye'nin inşasına temel oluşturan ilk tuğlalardır. Bu temelin oluşumu ilk on beş yıllık evreyi kapsar. Sonraki dönemde ise Türk gençliğinin ulu önderinin emanetinin bilincine varabildiği ölçüde ilerlenmiştir.

Çağdaş Babaoğlu
9/A

Okul çağında düzenlenen “ATATÜRK VE CUMHURİYET” konulu kompozisyon yarışmasında 2. olan eser.

BUGÜNLERE NASIL GELDİK?

Birgün elime eski bir kitap geçti. O kadar Beskiydi ki, üzerinde tozdan ismi görünmüyordu. Kapağını şöyle bir silince isminin Atatürk ve Mücadelesi olduğunu gördüm. Tozlu sayfaları çevirirken tarihin kokusu bana eşlik ediyordu ve kendimi bir anda Samsun Limanı'nda buldum.

Sisli bir mayıs sabahıydı ve uzaktan küçük bir vapur iskeleye doğru yanaşıyordu. Her sabah doğan güneş bu sabah sanki o küçük vapurla birlikte doğuyordu. Aciz, şahsiyetsiz yöneticilerin başında bulunduğu, dört bir tarafının işgal edildiği, ulusunun yorgun ve yoksul düştüğü bir memleketi tekrar aydınlığa, parlak günlere çıkarmak için, çok büyük umutlar taşıyordu.

İskeleye yanaşınca, içinden, bütün geleceği şimdiden kafasında planlamış, çakmak çakmak bakan gözleriyle Mustafa Kemal indi. Ve bir ulusun kurtuluş hikayesini başlattı.

Kitabın sayfalarını farkına varmadan hızla çevirmiş olmalıyım ki Ankara'da da buldum kendimi. Tarih **23 Nisan 1920** idi. Büyük bir binanın önünde, toplanmış kalabalığın arasındaydım. Bu bina Türkiye Cumhuriyeti'nin temelini oluşturacaktı: Mustafa Kemal bir yıl içinde planlarını uygulayarak çok önemli başarılar elde etmişti. İşte bunlardan en önemlisi Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kurulmasıydı. Mustafa Kemal bütün tehdit, kısıtlama ve protestolara karşı koyarak bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni o günlerde inşa etmeye başlamıştı.

23 Nisan 1920'de T.B.M.M.'nin açılmasıyla ülkede yeni bir hükümet kuruldu. T.B.M.M.'nin ilk başkanı Mustafa Kemal seçildi.

Sayfaları çevirince **30 Ağustos** gününe geldim. Mustafa Kemal her zamanki kararlılığıyla düşmanın

üstüne yürüyor ve kazanılan mücadelelerin haberleri yurdun dört bir yanına ulaşıyordu. Artık zafere çok az kalmıştı, **9 Eylül**'de İzmir'in alınması da bunun bir kanıtıydı. Kadın, çocuk demeden herkes, Mustafa Kemal öncülüğünde mücadele yerini alıyordu.

Kitabın en önemli yerine gelmiştim. **29 Ekim 1923**. Mustafa Kemal bunca yıl rejim tartışmasına girilmemesi için Cumhuriyet konusunu kendisine saklamıştı Ancak düşman işgalinden kurtulan bağımsız Türkiye'nin artık bir rejime ihtiyacı vardı. 28 Ekim gecesi Çankaya'da küçük bağ evine çağırıldığı paşalara;

– “**Yarın Cumhuriyeti ilan edeceğiz**” diyordu Mustafa Kemal. Ve ertesi gün **29 Ekim 1923**'de onca acılı, çileli günün ardından Türkiye Cumhuriyeti kurulmuş oldu. **Ankara başkent seçildi ve bozkırına ortasında yeni bir Türk devleti doğdu.**

Mustafa Kemal sadece Cumhuriyeti ilan etmekle kalmadı. Ülkemize Cumhuriyet ile birlikte, Cumhuriyetin gereksinimlerini de getirdi. Cumhuriyet ismini hak edebilmek için gereken devrimleri yaptı.

Kitabın sayfalarını çevirirken o ünlü resim çıkıyor karşıma Mustafa Kemal kara tahtanın başında küçük Cumhuriyet çocuklarına yeni alfabeyi öğretiyor.

Tarih **9 Ağustos 1928** ve ben de yeni alfabeyi öğrenenlerin arasına karışıyorum. Mustafa Kemal başöğretmen olarak tüm yurda alfabeyi öğretiyor. Ancak yapılan devrimler bununla sınırlı kalmıyor. **Kıyafet devrimi, tevhid-i tedrisat, halifeliğin kaldırılması...**

Kitabı kaparken Cumhuriyetin ve Mustafa Kemal'in, bizim bugünlere gelebilmemizdeki önemini daha iyi anlıyorum.

Cumhuriyetimiz, Atatürk'ün önderliğinde, onun ilkelerinin izinde ve biz Türk gençleri sayesinde sonsuza dek korunacak ve yükselecektir.

Hande Gürses 9-D

Işık

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Ağustos ayının yılgın sıcaklığı sinmişti küçük kentin meydanına. Genç adam gittikçe ağırlaşan yorgun bedenini taşımakta güçlük çekerek ilerliyordu, parke taşlarının arasına soluk gölgelerin sindiği sokak boyunca. Sessizleşen kentin soluğu gür, siyah saçlarının arasına sınıyor, onca bitkinliğine rağmen yakasını bırakmıyordu yaşam. Yarası pek ağır değildi. Yine de yirmi yaşına dek kabakulaktan başka acı tatmamış bu narin beden, alışık olmadığı bu sancıyla titriyor ve piyano tuşlarının biricik dostu parmakları giderek uyuşuyordu. Epeydir yürüyordu. Ağırlaşan hava bedenini söküp alıyormuş gibi hissetti. Aldırmadı bile; inancı, umudu ruhundaydı. Sofistike toplantıların vazgeçilmez, gözde, yakışıklı bedeninin ne anlamı vardı bu anda. Ruhunu vermek istemiyordu, en azından o ulaşmak için çırpındığı son ana değin korumalıydı dinginliğini. Dar sokağın ölüm kokan, yaşlı tahta evleri ağlıyordu. Sanki bunca zamandır dayanmış da, son anda, tam bu buhranın bittiği anda, göz yaşlarını tutamamışlardı.

Köşeyi dönünce, eski ahşap bir evin önünde durdu. Uyuşmuş, ince parmaklarıyla delicesine, sabırsızca kapıya vurdu. İçeriden ayak sesleri işitti. Uzun boylu, beyaz tenli, genç bir kadın açtı kapıyı. Kadın tereddüt içindeydi. Karşısındaki bu yaralı o olamazdı. İnanmak istemiyordu, bir isyan bilinç altının derinliklerinden hortluyordu. Genç adamı, girişteki küçük bir iskemleye oturttu. Ağlamaya başlamıştı. Tıpkı yaşlı evler gibi, o da son ana saklamıştı tüm göz yaşlarını. Yaklaşanın, onun getirdiklerinin ne olduğunu bilmeden son cümleyi boğmak için gizlemişti gizemli gözyaşlarının saflığını. Genç adam kadının elini tuttu. Ağırlaşan göz kapaklarını ve mor bir renk alan dudaklarını araladı ve orada kalan son gücüyle fısıldadı: "HÜRRİYET!".

Bitmişti. Ardında acı izler bırakan sancı dolu bu savaş bitmişti. İşgal kuvvetleri yenilgiye uğratılmış, Türk ordusu büyük bir zafere imza atmıştı. Ne kolaydır bunları söylemek, bu denli basit, anlamsız tüm-

celerle dile getirmek bu yengiyi, üstüne üstlük "savuş" diye tanımlamak tüm bu olup biteni. Hayır. Bu, ne bir askeri üstünlük, ne bir devletin gövde gösterisi ne de cinayetin süslü maskesiydi. Bu olsa olsa "direnişti". Bir ulusun, hem de tutsaklığa boyun eğmeyen bir ulusun ve mavi gözlerinin baktığı enginlikte dirilişi gören, ulusunun acı çekmesine tahammül edemeyecek kadar şerefli, asil bir liderin, emperyalizme, mandacılığa, sömürgecilığe, diktaya, kişisel çıkarlarının kölesi devlet adamlarına karşı direnişiydi. **Bu, yeniden varoluşun başlangıcıydı.** Ve sonunda bittiğini zannettiğimiz her şey, yeniden başlıyordu; bambaşka, daha güzel bir çehreyle. Ulus, yeni mücadeleye merhaba diyordu. Bu, salt bir askeri başarı değildi. O muhteşem lider, imkansız başarıları bu ulusu tekrar çıkarlarıyla sarhoş olmuş devlet adamlarının eline terk edemezdi. Bu bağımsızlığı, değerini bilmeyenlere veremezdi. **O, öyle bir ateş yakacaktı ki Edirne'den Van'a Cide'den İskenderun'a kadar tüm ülkeyi aydınlatacak, karanlığı yavaş yavaş dağıtacak. Devrimin sesi yankılanacaktı.** İşte 75 yıllık Atatürk Devrimi, bugün karşımıza artık kimliğini bulmuş, saygın ve olgun bir Cumhuriyet olarak çıkıyor.

Bu 75 yıllık serüvende, pek çok Avrupa devletinin 200 yılda gerçekleştirdikleri aşamayı katediyor Türkiye. Bundan 75 yıl öncesinde değişen yaşam tarzı ve onu bütünleyen tüm öğeleriyle, kafa tutan, parlak gözlü bir çocuk gibi dikilmişti; ona tepeden bakan mağrur devletlerin karşısına. İşte bu süreçte o mağrur gözler, küçük, kararlı çocuğun nasıl gelişip güçlendiğini, nasıl bir çetin platformda yer aldığını, bu yeri nasıl kurduğunu gördüler ve yılmaz, kararlı, asil önderi Mustafa Kemal'i saygıyla, biraz da gıptayla anmaktan kendilerini alamadılar.

İşte; biz gençler, omuzlarımızda Cumhuriyetimizin geleceğinin sorumluluğu, yarınları aydınlatmakla görevliyiz. Bizler, bu aydınlanmayı sağlamak için, hep ilk ışıktan hareket etmeli, bu zor yolda daima Atatürk Devrimini önder edinmeliyiz. Kanımca 75. yıl sadece bir semboldür. Asıl düşünülmesi gereken, yarınlar ve 75. yılda farklı anlamlar kazanan aydınlanma serüvenimize dört elle sarılmaktır; çünkü, ulu önder Atatürk'ün bizlere gösterdiği hedef; "çağdaş uygarlık düzeyini aşmaktır."

Merve ÖZDEMİRKIRAN 9/A

ATATÜRK'LE ÇAĞDAŞLAŞMA

Cumhuriyet, millet egemenliğine dayalı en demokratik yönetim biçimidir. Tarih akışı içerisinde pek çok devlette egemenlik kişilere aitti. Bu aile fertlerine de geçerdi. Bu yönetim şekline monarşi adı verilirdi. Osmanlı devleti de, monarşik bir devlet yapısına sahipti.

Fransız devriminin getirdiği, bütün dünyayı etkileyen ulusçuluk ilkesi birçok ırktan, milletten oluşmuş imparatorluğun yıkım sürecini hızlandırdı. Sanayi devrimiyle ortaya çıkan sömürgecilik akımı, Osmanlı'yı batının hammadde pazarı haline getirdi. Osmanlı'da ezilmiş olan halk sesini yeterince duyuramıyordu. Sesini duyurmaya çalışıp, halkı özgür düşünmeye yönelten aydınlar ise ya sürdürülüyor ya da öldürülüyordu. Padişahlar ise kişisel yararlarından dolayı Türk milletinin parçalanmasına göz yumuyorlardı.

Anadolu'da işgallerin başladığı dönemde, Türk milletinin haksız zulümleri, katliamları durduracak, bunlara karşı direnmek için oluşan dağılık halk topluluklarını bir düzene sokup, birleştirecek bir komutana ihtiyacı vardı. İşte böyle bir zaman-

da Mustafa Kemal Samsun'a ayak basarak Anadolu ihtilalini başlattı. O, Samsun'a çıkarken

uygulayan, ortaçağ kafa yapısından uzaklaşmış bir Türk milleti yatırıyordu.

ağında tek bir düşünce vardı; o da bu vatani her ne pahasına olursa olsun düşman işgalinden kurtarmaktı. **Zekası, düşünce yapısı, idealistliği, ileri görüşlülüğüyle, Türk milletinin gereksinimi olan kendine güven duygusunu kazandırdı.**

Milletin tek vücut olup savaşarak düşmanı nasıl bir çırpıda yurttan atabileceğini kanıtladı. Ama sadece yurdu işgalden kurtarmadı. Onun kafasında, batının aydınlanma felsefesini

Egemenliğin millete ait olduğunu göstermek için 1920'de T.B.M.M.'yi açtı daha sonra da cumhuriyeti kurdu. Bu sadece bir başlangıçtı. Hedefi, Türk milletini bütün anlam ve biçimiyle çağdaş, uygar bir toplum düzeyine getirmektir. Bunu da devrimleriyle başarabileceğine inanıyordu.

Atatürk devrimleri sadece bir yönetim biçiminin değişmesi değil, toplumun yaşam biçimini belirleyen etkenlerin, sanatın, bilimin, eğitimin, sosyal ilişkilerin temelden değişmesidir. Bu devrimler yıkıcılığı

ve yapıcılığıyla gerçek, köklü bir değişimdir. Bunların içerisinde en önemlisiyse eğitim alanında yapılan devrimdir. O'na göre eğitimin amacı, bilgisizliğin giderilmesi idi. **Türk insanın çağı yakalaması için bilimle aydınlanması gerekiyordu.** O, Türk milletine yaşadığı toplumdan kendini soyutlamaması gerektiği bilincini gerçekleştirmek istiyordu. 1924'de Tevhid-i Tedrisat Kanunuyla tüm ülkede eğitim ve öğretim birliği sağlayıp, din ağırlıklı eğitim veren medreseleri

kapatılmıştır. Harf Devrimi'yle de bilim ve tekniğin geniş halk kitlelerine yayılmasını zorlaştıran, öğrenilmesi güç Arapça harfleri kaldırılıp, latin harfleri getirilmiş; ülkede okur - yazar oranının artması sağlamıştır.

Atatürk, Türk toplumunun düşünce yapısının dış görüntüsüne de yansımaları sağlaması için 1925'de Şapka Kanunu'yla geriliğin bir simgesi haline gelen çarşaf, fes ve şalvarı kaldırmıştır. O, Cumhuriyete tamamiyle ters düşen, toplum içerisinde ayrımcılığa neden olan, erkeklere tanınan bazı hakları kadınlara da vererek eşitliği sağlamıştır.

Türk Medeni Kanunu'yla kadın toplum içinde hak ettiği yere kavuştu. Evlenme, boşanma, mirasta herkese eşit haklar sağlayıp; birçok batı ülkelerinden daha önce kadınlara seçme seçilme hakkı verilmiştir. Bunların hepsi Türk milletinin aydınlanma süreci içerisinde yaptığı yeniliklerdir.

Atatürk'ün altı ilkesi bir bütün olarak kendi içlerinde birbirlerine bağlı, birbirlerini sınırlamalarıyla geçerlidir. Ulusçuluk bunun dışında kalmaz. Atatürk ulusçuluğu devrimci, dinamiktir. Yobazlıkla bağdaşmaz. Bu ulusçuluk cumhuriyetçidir, monarşist olmaz, içinde ayrıcalıkları tanımayan bir devlet yönetiminin ve kültür değerlerinin her yurttaşa açık olduğu halkçı bir toplum düzeyinden yanadır. Aynı zamanda ekonomik, teknik alandaki değerleri toplum yararına düzenlenmesini amaçlar, bu da devletçilik anlayışını ifade eder, laikdir. Halifeli, şeriatçi bir devlet düzenini benimsemez. Altı ilke, son iki yüzyıldaki deneylerin, akılcı eleştirilerinden kaynaklandığı için mantık dışı, duygusal değildir.

Atatürk, devrimlerine amaç olarak çağdaş uygarlık düzeyini aşmayı göstermiştir.

Çağdaş uygarlık da bu dünyanın değerlerine dönük olan

akılcı insan kültürünü geliştirme yolundadır. Atatürk devrimleri bitmez çünkü Atatürk'ün dediği gibi devrimlerin bütünlenmesi gerekir. Bu da ortaçağ dünya yapısından tamamiyle uzaklaşıp, çağdaş uygarlıkta biz de yaratıcı olarak katılıncaya dek sürecektir.

Atatürk, genç nesillere olan güvenini her konuşmasında belirtmiştir. **“Gençler, cumhuriyeti biz kurduk; onu yaşatacak olan sizlersiniz”** diyerek Cumhuriyeti Türk gençliğine emanet etmiştir. Bizler de Türk gençliği olarak, atamızın izinde önümüze çıkan her türlü engeli aşarak, ne pahasına olursa olsun ülkemizi yükseltmek, uygar, çağdaş milletlerin seviyesine ulaştırmak için çalışacağız. Çağdaşlaşma bize atamız tarafından verilmiş bir ödevdir.

Ece KANSU 9/A

Okul Faaliyet Kolu

Okulumuzda şimdiye kadar gerçekleştirilmiş olan ders dışı etkinliklerin (konferans, konser, festival vb...) nasıl gerçekleştikleri yolunda hepimizin az çok fikri vardır eminim. Okul yönetiminin, öğretmenlerimizden birinin ya da rehberlik servisimizin çabalarıyla... Oysaki biz öğrencilerin de gerek fikir vererek, gerek aktif olarak bu faaliyetlerin gerçekleşmesinde önemli rol oynamaları gerektiği inancından yola çıkarak, Okul Faaliyet Kolu'nun kurulması fikrini okul yönetimine sundum ve olumlu cevap aldım. Sonuç olarak bu sene, İŞİL OKAN, MELİS YAZICI, ASLIHAN ÖZDAMAR, BERK PALAMBO, RIFAT PERAHYA ve MURAT ÖZ'den oluşan bir ekiple bu işe başladık. Amacımız; hepimiz için, bu okul öğrencileri için bir şeyler yapabilmek... Tabii bu yolda hepinizin desteğine, fikirlerinize ihtiyacımız var.

Zeynephan Özdamar - Okul Faaliyet Kolu Başkanı

Nice 75. Yillara...

"Haydi kal sağlıcakla" diyordu yıllanmış adam genç oğluna, belli belirsiz, sönük ve zor işitilen sesiyle. "Ve sakın unutma: Hayattaki en iyi dostun ve en büyük düşmanın senin içinde saklı." Derin bir oh çekti. "Vaktiyle ben de çok güçlü, bileği bükülmez genç bir delikanlıydım, ve herkes bana hayrandı. Çok güzel günler yaşadım. Fakat sanki doğanın bir kanunuymuş gibi - tıpkı atalarım olduğu gibi-yaşlanıverdim birden, elim ayağım tutmaz oldu. Ve en kötüsü de kendi sonumu kendim hazırladım galiba. Ama sen, sen..." dedi ve konuşmasını sürdürmek istedi fakat hızlı ve kesik kesik gelen öksürük krizleri sözlerini böldü, konuşmasını tamamlamasına izin vermedi. Durdu, uzun süre derin derin nefesler aldı ve son bir gayretle "Ama sen ne yapıp edip sonsuza dek geç kalabilmenin yolunu, iksirini bulup, dünya var oldukça hep genç olacak ve dimdik ayakta kalacaksın. Çünkü sen bunu başarabilecek güç ve cesareti üzerinde taşıyan bir kalbe sahipsin. Kalbinin her çarpışında bu güç ve cesaret vücudundaki tüm hücrelerinin benliğine işleyecek ve bu coşkuyla bir kutup yıldızı gibi en karanlık anlarda bile devamlı parlayacak ve sonsuza dek var olacaksın." Dedi ve ansızın sustu. Konuşacak gücü kalmamıştı artık. Gözlerini sonsuzluğa dikmiş, vasiyetinin yerine getirileceğinden emin bir tavırla derin uykulara dalmıştı artık.

Böyle başladı bu büyük serüvenin 75 yıllık ilk bölümü. 75 yıllık bölümü diyorum çünkü bu şarkı asla bitmeyecek, bu coşku asla sönmeyecek. Evet, Cumhuriyetimizin 75. Yılına büyük bir coşkuyla, büyük bir heyecanla kutluyor, yaşıyor ve daha nice 75. Yıllara diyoruz.

75 yıl önce bize bir miras bırakılmıştır. Yıkılmış evler, korku filmlerini anımsatan sokaklar, talan edilmiş bahçeler ve heyecanı, arzusu, coşkusu sönmüş, kırık ve de ümitsiz gönüllerdi bırakılan. Ve belki de eski Türk filmlerindeki büyük konağın hor görülen, aşağılanan kahyasının yakışıklı, mert, beş parasız ama onurlu genç oğlu gibiydik. Gibiydik ama bu böyle mi sürecekti? Hep biz mi ağlayacaktık? Tabi ki hayır. Küllenen ateş bir kıvılcımla parlayıverdi, solan güller açıverdi ve sönmeye yüz tutan kalplerdeki coşku alevleniverdi birden. Ve kahyanın beş parasız oğlu onuruyla muradına ulaşıverdi.

Tabii ki hep toz pembe geçmedi bu 75 yıl. Zor günlerimiz,sıkıntılarımız, dertlerimiz de oldu elbet. Ama tek vücut olup bu engelleri aşmasını hep bildik, bileceğiz de. Ve hep daha iyiye, daha güzele özlem duyduk. Çünkü bu millet, bu toprak ve bu güzel yurdumuz hep daha iyisine, en iyisine layık. Öyle ya o toprak ki asırlardır bu ülkenin insanların ellerinde yoğrulmuş, onunla şekil almış, onunla filizler yetiştirmiş, onunla hüzünlenmiş, onunla gülmüş ve onunla ağlamış.

Ve bu insanlar ki susuzluktan dudakları çatlayan toprağın imdadına kendi kanlarıyla yetişmiş ve sonunda yine o toprağın sıcak bağrına sığınmış, orada sonsuzluğu tatmış

Biliyorum, en iyisi olmadık,mükemmele ulaşamadık,-zaten kim ulaşabilmiş ki- Ama bu kalpler 75 yıldır en mükemmele ulaşmak için çarpıyor. Ve bilmem kaç 75 yıl hep bu coşkuyla çarpacak.

Murat ARSLAN 10/C

Aşkım,

Haziran, 1998

Tanışmamız, senin olgun bir aristokrat, benimse pembe bulutlar üzerinde dolaşan romantik bir genç kadın olma dönemime rastlar. Yaprakların sarardığı hüznünlü bir sonbahar günü babamın kolunda heyecandan kalbimin tüm sesini kulaklarımda duyarak sana doğru ilerliyordum. Sen yemyeşil gözlerin, asil gülüşünle adeta reverans yapar gibi beni babamın kollarından kendi güçlü, güven veren kollarına aldın **"Mutluluk bu olsa gerek"** diyordum kendi kendime, **"aşk bu olsa gerek."**

1974'ün bir sonbahar günü başlayan bu saygın beraberlik çıkarsız, hesapsız, art niyetsiz tertemiz bir aşk olarak sürdü bugüne dek. İyi günlerimi gördün sevindin. Kötü günlerimi gördün, göğsüne yasladığım başımı okşadın sessizce, güven verdin. Babamı aniden kaybettim, koştum sana, sardın beni, sevdiğin beni; babam oldun. Annemin uzun süren hastalığı süresince **"küçüğüm dayan, sabırlı ol, kuvvetli ol, sana güveniyorum"** dedin. Onu kaybettiğimde gene evde duramadım koştum sana, sardın beni, sevdiğin beni: Annem oldun. Acıların en büyüğünü yaşadım ikizim öldüğünde, acımın ne denli derin olduğunu anladın, sildin güzel ellerinle göz yaşlarımı: Kardeşim oldun. Gencecik öğrencilerimi kaybettim, isyan ettim Tanrıya; öğrencilerim oldun. Frère Etienne'in sessiz gidişini izledim geri gelmeyeceğini bile bile **"Ayakta ölecek o"** dedin bana yavaşca ve dediğin oldu, göğsüne sımsıkı bastırдың başımı; Frère Etienne oldun. Sevgilim sen benim yaşam şeklim, düşüncelerim, deneyimim, yani sen ben oldun; özenle büyümelerini istediğimiz çiçeklerimiz oldun; onların sağlıklı kafalarla, dürüstlük, bilgi çerçevesinde çağdaş bir şekilde yetiştirilmelerini istedik.

Seninle ve sende yaşadıklarımın hiç pişmanlık duymuyorum. Sana zarar verenlerle mücadele ettim. Onlar beni sevmedi, sana koştum hep yaptığım gibi **"sabır"** dedin. Seni sevenleri ben de çok sevdim, ilerlesinler kardeşçe dedim, önlerini açmak için elimden geleni yaptım, güzel gözlerinle sevgi dolu baktın bana, daha sevdiğin birbirimizi. **"Böyle bir sevgi nasıl olur?"** dedi bazıları, anlayamadılar; çıkarsız, hesapsız bir aşk olabileceğini bunun. Çok güçlüydün, her adım atışımızda bana birşeyler öğretiyor hep dimdik ayakta olmayı salık veriyor, onurlu yaşamaktan ödün vermemeyi, kişisel çıkarlardan uzak kendimi tümüyle sana ve çiçeklerime vermeyi öğretiyordun. Prensiplerimden sapmadan, doğru bildiğim yolda yalnız da olsam ilerlemem başkalarını rahatsız etse bile seni keyiflendiriyordu.

Sen bana sabrı, sevgiyi, saygıyı, gönülden vermeyi öğrettiğin gibi zamanı gelince çekilmeyi, kalbimi dinlemeyi, aramıza girecek mesafelerin bu büyük aşkın yanında hiç de önemli olmadığını da öğrettin. Hiçbir kuvvetin bu aşkı öldüremeyeceğini, onun damarlarımızda dolaştığını, meyvelerini verdiğini, bu aşkın farkında olabilecek dostlarımız, seni benim sevdiğim aşkla sevebilecek, çiçeklerimize bizim anlayışımızda bakacak güzel, genç meslektaşlarımız olduğunu biliyor ve Oktay Rifat'ın çok sevdiğim

Ben eski zaman aşığıyım

Sevmek kadar katlanmak da gelir elimden

dizeleri yüreğimde seni ve çiçeklerimi onlara emanet ediyor ve sana **Elveda Sevgilim. Elveda Saint-Joseph diyorum.**

Yasemin KESKİNER

En verimli çağında emekli olarak, yıllarını verdiği Saint Joseph camiasından ayrılan değerli öğretmenimiz Yasemin Hanım'ın gönlümüzde apayrı bir yeri olduğu ve kendisini hiç unutmayacağımızı bilmesini istiyor, bundan sonraki yaşamında da, sağlık ve mutluluklar diliyoruz.

İnsan ve Çevre

Evrim ile ilgili okuduğum bir kitapta, Dünya gezegeninin baştan sona geçirdiği evreler ve üzerinde yaşayan canlılar anlatılıyordu. Tüm kitapta, dikkatimi en çok çeken iddia şu olmuştu: “**İnsan, gelmiş geçmiş en büyük yokedici yaratıktır.**”

Gerçekten de biraz düşününce doğru olduğunu anlıyor insan. Etrafımıza şöyle bir baktığımızda, Güneş Sisteminin en güzel ve en verimli gezegenini ne hale getirdiğimizi görebiliriz...

İnsanlar geliştikçe daha da çok zarar vermeye başladılar çevrelerine. Artık tek verdikleri zarar, ağaç kesip suları ve havayı kirletmek değil. Fabrikalar, bacalarından çıkan dumanlarla dünyanın yaşanılmaz bir hale gelme-

sine zemin hazırlıyorlar; atmosfere yaydığı karbondioksit yetmiyormuş gibi, bir de asit yağmurlarına sebep oluyor. Tabii bu da dünyaya yeterli oksijeni sağlamaya yarayan bitkileri yok ediyor. Böylece hem mevcut oksijeni hem de oksijen kaynaklarını yok etmiş oluyor. Nükleer silahların kullanıldığı bölgelerde yüzyıllarca hiçbir bitki yetişmiyor ve yine bu bölgeler yaşanmaz hale geliyor. Ayrıca tüm canlılar arasında spor olsun diye avlanan sadece insanlar ve çakallar.

İnsanlar, onlara verilen armağanın kıymetini bilemediler ve dünyayı sona biraz daha yaklaştırdılar. Doğa bu ihanetin intikamını bir gün mutlaka alacaktır. Er ya da geç...

Şafak Gezer 6/C

İstanbul'un Gözyaşları

Kim istemezdi sorunsuz, tertemiz bir İstanbul'da yaşamayı ? Kim istemezdi sabah camları açtığında çiçek kokularının içeri dolmasını?

İstanbul'un problemleri giderek büyüyor. Kent uzun bir süredir ülkenin yerel değil neredeyse genel sorunu haline geldi. Hızla artan nüfus, yanlış ve çarpık kentleşme, altyapı eksiklikleri, trafik, çevre kirliliği, doğal ve tarihsel yapının katledilmesi kenti trajik bir sona götürüyor. Ve yazık ki, İstanbul'umuzu kurtarma ve koruma adına hiçbir şey yapamıyoruz.

Yaşayanların anlattığına göre, eski İstanbul ne kadar güzelmış. Sahilde oturursunuz tek başınıza. Bu sırada bir vapur geçer Boğaz'ın mavi sularından. Emirgan sırtlarından gelen esinti hafifçe okşar teninizi. Martı çığıllıklarıyla irkilirsiniz birden gün batan, siyah örtülere bürünür şehir ama güzelliğinden hiçbir şey eksilmez.

Şimdiki İstanbul, bir sonbahar kadar hüznü, vurdumduymaz insanların yüzünden ölüme terk edilmiş bir hasta kadar kötü durumdadır. Martı seslerine fabrika sesleri karışmış, tatlı rüzgar, dumanların esiri olmuştur. Boğaz sahte bir maviliğin arkasında için için ağlamaktadır. **Fakat kimse görmez İstanbul'un gözyaşlarını.**

Ben yine de İstanbul için yapılabilecek bazı şeylerin olduğuna inanıyorum. Mesela yeşil korunmalı ve ağaçlandırmaya daha da önem verilmelidir. Yoğun araç trafiğinin yarattığı egzoz gazı kirliliği engellenmelidir. Ayrıca, şehrin tarihsel büyüsunü bozan çarpık ve kaçak kentleşmeye de son verilmelidir. **O zaman eminim ki, İstanbul'un gözyaşları dincek, yüzü yeniden gülümseye başlayacaktır.**

Fulya Yüksel 6/C

"KADIKÖY" konulu kompozisyon yarışmasında 2'nci olan eser.

Kadıköylü Olmak...

İstanbul yüzlerce yıllık görkemli tarihi ile Avrupa'nın ve Asya'nın buluştuğu, dünyanın en kozmopolit şehirlerinden biridir. Aslında çoğumuz, kalabalığından, trafiğinden, kirliliğinden şikayet etsek de, İstanbul'un gizemli atmosferinin, büyü-sünün etkisi altındayız. Bütün olumsuzluklara rağmen, İstanbul'un dünyanın en güzel şehirlerinden biri olduğu düşüncesi, çoğumuzun beyinlerinde kazılıdır. Ben de her sabah gözlerimi İstanbul'un çok güzel bir köşesinde, Kadıköy'ümüzde açıyorum.

Kadıköy, karşı yakadaki birçok yere göre çok farklı özelliklere sahiptir. Moda'da varlığını sürdüren o eski köşkler, beton yığınlarına inat bize eski İstanbul'u hatırlatıyor gibidir. Sanki insanlar, daha sıcak ve "merhaba"lar daha içtendir. Kadıköy, eski köşklere, yemyeşil ve mis gibi kokan erguvan ağaçları, çiçeklerle süslenmiş parklarıyla, sıcak insanlarıyla bir yönüyle sessiz, sakin, huzur doludur. Bir başka yönüyle ise Kadıköy, Bağdat Caddesi'nin, Bahariye'nin o kendine özgü havasıyla, mağazaları, restoranları, barlarıyla Paris'in parlak ve sosyal yaşamını bize hatırlatır.

Bir kafede çalınan müziğin sesi, salı günleri pazarda bağırarak bir esnafın sesine karışır. Değişik zevklerle, hayat görüşüne, kültür seviyesine sahip insanları, güzellikleri ve problemleri ile Kadıköy'ü anlamak ve anlatmak zordur.

Biz insanların en kolay yaptığı şey, şikayet etmek; en zoruyca karşı karşıya olduğumuz sorunlara çözüm bulmaya çalışmaktır. Sanırım

içinde bulunduğumuz çağın, hızına ayak uydurmaya çalışırken, etrafımızda yaşananlara, çevremize hatta kendimize bile yabancılaşıyor ve kolayca kaçıp, ortaklaşa çözümlenmesi gereken sorunları hep başkalarının omuzlarına bırakıyoruz. Keşke yaşadığımız çevredeki sorunların er geç bizi de olumsuz yönde etkileyeceği gerçeğini kavrayarak, geleceğimiz için biz de sorunlara karşı mücadele etsek.

Yaşadığımız çevrenin sorunları, belediyemiz kadar bizleri de ilgilendiriyor. Kesilen elektrik, akmayan sular, kazılıp açık bırakılan yollar, bu yolların kenarlarında toplanmayı bekleyen çöplerden çok daha önemli bir sorunla karşı karşıyayız: **duyarsızlık**!... Artık yerine apartman inşaa edilecek diye, kesilen bir ağaç, bir alış-veriş merkezi uğruna, yok edilen parklar, sokaklara çöp atan, parklarda çimlere basarak yürüyen insanlar bizi sanırım ilgilendirmiyor.

Ben bebekken, insanlar Suadiye Parkı'ndan denize girermiş. Kalamış sahillerinde sandal sefalari yaparmış; şimdi ise masmavi sahillerin yerinde sağlığımız için bir tehdit olan Kurbağalidere var. Her sene belediye tarafından başlatılan ıslah çalışmaları bir sonuca ulaşmadan yarıda kalıyor. Kimse sağlığımızı olumsuz yönde etkileyen bu tehlikenin bilincinde değil. Aklıma **Yoğurtçu Parkı** geliyor; ağaçlarla bezenmiş, insana huzur veren bir park ve bu güzel tabloya tezat ilçemize

yakışmayan çirkin bir manzara... Oysaki Kadıköy'ümüz bu derenin ıslahıyla önemli bir sorundan kurtulacak.

Kadıköy'de yaşayan bir birey olarak ben, her geçen gün sayısı biraz daha artan, inşaatlar yerine parklar, bahçeler görmek istiyorum. Bu konuda biz gençlerin çok şey yapabileceğine inanıyorum. En azından fırsat buldukça herbirimiz elimize fidanlar alarak, kendimize tertemiz bir gelecek ve yemyeşil bir belde inşaa edebiliriz.

Kültür düzeyi yüksek olan bir ilçede yaşarken, sanatsal faaliyetlerin bizden bu kadar uzakta olması, bizim için telafi edilmesi gereken bir eksiklik. AKM, açık hava tiyatroları, konser salonlarıyla sanatın kalbi karşı tarafta atıyor. Kadıköy'ün bu eksikliğini gidermek için, çalışmak sanata ve sanatçıya çok önem veren Atatürk'ün izinden giden biz gençlerin, Kadıköy halkının ve Belediyenin en önemli görevidir. Ben Kadıköylü'yüm ve bunu söylemekten gurur duyuyorum. Çünkü yaşadığım yeri çok seviyorum ve biliyorum ki, hepimiz elele verip, ilçemizi daha da iyiye götürebiliriz. **Yeter ki biraz duyarlı, sabırlı ve sorunları çözmek için istekli olalım. Çünkü Kadıköy hepimizi...**

Deniz Sezer 11/A

"KADIKÖY" konulu kompozisyon yarışmasında, 11-A'dan Deniz Sezer 2'nci, Duygu Güner 3'ncü olmuşlardır.

“ALÇAKLIĞIN EVRENSEL TARİHİ”

Kasım ayında, İstanbul'un tek kitap fuarı olan ve senede sadece bir kez düzenlenen **TÜ-YAP Kitap Fuarı**'ndaydım. Türkiye'deki bütün önemli kitabevelerinin dışında, İnsan Hakları Derneği gibi bazı dernek ve kuruluşların da standları bulunuyordu. **İnsan Hakları Derneği**'nin bölümünde, çeşitli broşürlerin ve düşünce yazılarının yanı sıra, “Türkiye’yi Avrupa’ya Şikayet Ederken İzlenmesi Gereken Yollar”, “Türkiye’yi Avrupa İnsan Hakları’nda Mahkum Ettirmek İçin Yapılması Gerekenler” vs. başlıklar tam olarak aklımda kalmamışsa da, konu ve içerik itibarıyla buna benzer ve kalınlığından anladığım kadarıyla birçok değişik yöntem içeren kitaplar vardı. Batı toplumuna bakış açımızı, bu kitap başlıkları çok güzel özetliyor.

Türkiye gibi, gelişmekte olan ülke statüsündeki uluslarda, “**batı**” övgüsü çok yaygındır. Medyada, her gün gelişmiş devletlerin demokrasilerinden, çağdaşlıklarından bir şekilde bahsedilir, ulaşmamız gereken hedef çizilir, bunu başarabileceğimiz ama çok çalışmamız gerektiği söylenir. Diyelim o günü dünyadan habersiz bir şekilde geçirmeye karar verdiniz. Bu sefer biri konuşma sırasında size “**batı**”nın ne kadar uygar olduğunu anlatır, bizim hiçbir zaman onlar gibi olamayacağımızdan yakınır. **Yolda yürürken bile, panolarda, ilanlarda, mağaza vitrinlerinde sürekli çağdaşlaşmanın bombardımanı altındayız.** Bu öyle bir kavram oluşturmuş ki zihnimizde, bir türlü somutlaştıramıyoruz, her yaratıcı hareketimizde özgürlüğümüzü elimizden alan bir sorgulatici yaratıyoruz. Halbuki demokrasi, henüz demokratikleşememiş ülkeler dışında iflas etmiştir. Bugün, ulus-devletlerin (gelişmiş devletler) yönetiminde çokuluslu şirketler söz sahibidir. Amerika Başkanı, elindeki bütün güce rağmen, bu şirketlerin kârlarını uzun vadede etkileyecek hiçbir karar alamaz. Zaten onun bulunduğu yerde olmasını sağlayan, sağladıkları ekonomik destekle bu devasa ekonomik güçlerdir. Dünyanın liderlerini - sanıldığı aksine - imaj kölesi özgür halklar değil, sağladıkları mali destekle imaj

üretimini ayakta tutan çokuluslu şirketler seçmektedir.

Batı'nın laikliğini överken, Katolik Vatikan-Protestan Amerika-Ortodoks Rusya-Anglikan İngiltere kiliseleri arasında dönen dolaplardan habersiz. Hangimiz sorduk Amerika'nın ilk katolik başkanı Kennedy'nin neden öldürüldüğünü? Hangimiz merak ettik **Papa**'ya neden suikast yapılmak istendiğini? Kim biliyor katolik başkanın öldürülüşünün intikamını almak için, **Quake** mezhebine bağlı **Nixon**'ın **Vatikan**'a ait **Watergate** binasında tuzağa düşürülüp başkanlıktan devirildiğini?

Tarih bilincimizin zayıflığı, bize nasıl yalan bir dünyada yaşadığımızı unutturuyor. Bugün **İtalya**'yı protesto ediyoruz. Ve haklıyız. Peki sadece **İtalya** mıdır teröre destek veren? **Kemal Yavuz** adlı eski bir orgeneralin yaptığı açıklamalar çok çarpıcı: Başta **Amerika Birleşik Devletleri** olmak üzere Batılı güçler **Türkiye**'nin dengeli bir stabilizasyon (düzensizlik) içinde kalması ve Orta Doğu politikasının buna göre yapılması konusunda anlaşmışlardır. Aynı stratejiyi **Amerika, Saddam**'a karşı da uygulamıştır. Şimdi inanması güç belki ama, bundan yirmi sene önce **CIA** ajanları Saddam için harıl harıl çalışıyorlardı. **Saddam**, kendisine verilen yanlış bilgilerle kandırılmış, **İran**'ı kısa bir zaman zarfı içerisinde yenebileceğine inandırılmıştı. Sekiz yıl boyunca insanlar, ne için savaştıklarını bile bilmeden yaşamlarını yitirdiler. **Kuzey Irak**'ta yapılan biyolojik silah denemelerinde binlerce masum insan öldü. **Amerika**, kendi yapmadığı –esasen kendi ülkesinde kendi insanları üzerinde denediği silahlar da vardır- deneyleri **Saddam**'a yaptırdı. Aynı zamanda direk olarak cezalandıramadığı **İran**'ı da cezalandırma olanağı buldu. Bu bölgeye yerleştirdiği ajanlarla aynı **Türkiye** için planlanan dengeli stabilizasyonu **İran-İrak** ikilisi için de uyguladı. Bu ajanların varlığı, geçtiğimiz yıl içinde şaşkınlıkla izlenen **Kuzey Irak**'tan **Amerika**'ya yüzlerce kişinin transferiyle kanıtlandı. Hükümeti destekleyen silah tüccarları için de ayrıca geniş pazarlar yaratmış oldu. Savaş bittikten sonra **Saddam**'a **Orta Doğu**'nun süpergücü olma vaadinde bulundu. Sonra **Saddam**'a **Kuveyt**'i işgali için göz kırptı. “Kuveyt sorunu senin

iç sorunudur.”, dedi. **Saddam Kuveyt'e** saldırınca bir anda şeytan kesildi. **Amerika, Gorbaçov'un** araya girmesiyle **Saddam'ın Kuveyt'ten** hemen geri çekileceğini söylemesine rağmen Irak'a saldırdı. Sivillerin yaşadığı bölgeye atılan bombayla yüzlerce müslüman öldü, İngiliz gazeteleri bu haberi aynen “**Gazetecilerin sevdiği hotel zarar gördü.**”, başlığıyla yayınladılar. Amerika ve demokrasi kahraman oldu. Aynı zamanda **Kuveyt'ten** ödül olarak tonlarca petrol alındı. **Kemal Yavuz**, burada da çok önemli bir iddiada daha bulunuyor: “Amerika'nın planına göre **Türkiye** savaşıyorsa kuzeyden taarruza geçecekti. Burada önemsiz birlikler vardı ve **Türkiye'nin** yenilgisi söz konusu değildi. Ancak burada yaşayan halk, Türkleri çiçeklerle karşılamayacaktı kuşkusuz. Sonradan anlaşıldı ki, Amerika'nın planı **Türkiye'yi** bu bölgeye sokarak içinden çıkamayacağı bir Kürt sorunu batağına sürüklemektir.” Amerika'nın 36. paralelin üzerini Irak uçaklarına yasak bölge ilan etmesi bir tesadüf değildir. Amaç bu bölgede **PKK, Talabani, Barzani** gibi güçlerin oluşumunu ve devamını sağlamak ve **Sevr'den** beri batının içine oturmuş Kürdistan hedefini gerçekleştirmekti.

Peki biz ne yapıyoruz bugün? “Amerika bizi destekliyor, İtalya'ya baskı yapıyor” diyoruz ve alkışlıyoruz. İtalyan ürünlerini, İtalya'ya ait olan her şeyi boykot ediyoruz. Peki bir kez olsun Amerikan mallarını protesto ettik mi? Sürekli “haberalma özgürlüğü”nden bahseden medya, neden bir kez olsun bunları dile getirmedi, neden halkı Amerika'yı protestoya çağırmadı? Bu yalnızca Amerika için değil, diğer bütün Avrupa devletleri için de geçerli. Susuyorlar ve İtalya'ya sessiz destek veriyorlar.

Ama İtalya sıkışırsa seslerini de yükselteceklerdir. Amaç, Kürtleri, Kürt sorununu hiç yoktan önemli bir problem olarak ortaya çıkartmak ve kamuoyu desteği sağlamaktır. Şu ana kadar oldukça başarılılar ve biz de onların oyununa çok güzel geliyoruz. **İtalya'dan geldi diye kiwileri, elmaları, domatesleri yerlere atıp çığnıyoruz. Darağaçlarına kuklaları asıyoruz. İtalyan bayrağına sarılı kuklaları yakıyoruz.** Onlar da “**Bak şu barbarlara**” diyorlar. Medyanın yarattığı tahrik nereye kadar sürecektir? Birileri ölene kadar mı? “**Öfkeyle kalan zararlı oturur.**” bir Türk atasözüdür oysa.

Hiçbir toplumsal olay, bir diğerinden bağımsız gelişmez, bütün toplumlar birbirlerine zincirlerle bağlıdır. **Alçaklığın Evrensel Tarihi**, bir Latin Edebiyatı yazarı olan **Jorge Louis Borges'in** şiirsel bir dille yazdığı kısa ve çarpıcı hikayelerinden oluşmuştur. İnsanlığın tarihi de alçaklığın tarihine yetişmek için elinden geleni yapmaktadır. Benmerkezciliğin hükümdarlığını yaptığı dünyamızda, diğer insanların, diğer toplumlardaki insanların sevdiklerimizden dökülen kanlara neden anlamsızca baktığını anlamak zorundayız. Bugün İtalya'yı boykot eden bizler de, bir bombayla aynı saniyede ölen **İKİYÜZBİN** insan için aynı duyarsızlığı sergiledik ve sergiliyoruz. Ne mi yapılabilirdi? O insanların anısına, belki hiç tanımadığımız ama amaçsızca ölerken kesinlikle aynı kaderi paylaştığımız o insanların anısına, o ilk bombanın atıldığı 6 Ağustos günü, yalnızca bir gün Amerikan malları boykot edilebilirdi... **Lanetlenmesi gereken kuklalar değil, onları oynatan bizzat insanın kendisidir...**

SERDAR SOYDEMİR 11 - D

Kültür Edebiyat ve Tören Kolu'nun düzenlediği,
"ATATÜRK ve CUMHURİYET" konulu kompozisyon yarışması sonuçları :

1'nci NAZLI ÖZEL (9D)
2'nci HANDE GÜRSES (9D)
3'üncü MURAT ASLAN (10C)

ARKADAŞIM...

Tebessümlerle başlayan, gözyaşı ve kahkahalarla devam eden ve nasıl biteceği meçhul olan bu oyunda bize düşen roller zor olduğu kadar kolaydı... önemli olan nasıl olursa olsun birlikte oynamaktı kendimizce... Yürümek kolaydı sönmeyecek umut ışığının yolunda uçurumlar çıksa da karşımıza, ayağımız takılsa da çakıl taşlarına...

Paylaşımlarımızı ölümsüzleştirdik biz. Acılara bile güldük, fırsat vermedik göz yaşlarına, hüznü mutluluğa çevirdik her seferinde. Bazen de kalp ağrularına karşı koyamayarak başıra çağıra döktük göz yaşlarımızı, önemli değil. Acı bile tatlıydı birlikteyken, bilirdik daha oyunun ilk perdesinde olduğumuzu...

Oyunun en zor perdesi çaldı kapımızı işte; ayrıldık... ikimizin de adını koyamadığımız "korku" bu değil miydi?

İşte şimdi yalnızım...

Her köşesini farklı duygularla süslediğimiz o odanın en hüznü köşesini yağın yağmurla paylaşıyorum. Kalemim bu büyüdü araca özlemle dokunuyorum. Büyüdü araç ise benden hiç ummadığı titizliği hissediyor, san-ki özel bir insana gideceğini hissetmenin kesinliğini yaşıyor.

Sesini duymak kolay benim için, bir iki tuşa basmak yeter değil mi? Değil dostum. böylesine güzel değil. Ayrılığın kanatları kadar güzel değil. Sözlerim, duygularımın arkasındaki kapıları bu denli güzel açamaz bilirsin... Bilirsin, gittiğinden bu yana senin kanatlarımın benim sevincim olduğunu... Onları nasıl beklediğimi bilirsin.

Her kelimesi geçmişimizin ve benliğimizin aynası oluyor ve beni güneşten yüzü pembeleşmiş bulutların arasına uçuruyor.

Ruhlarımız da orada birleşmemiş miydi?

Linda YAHYAOĞLU 8 - A

TUTKUYU SEVMEK

Tutkulu bir birliktelikten sonra...

Adam: (Büyük bir küvetin içinde, elindeki tase doldurduğu suyu başına dökerken)

-Kendinden bahset biraz bana... En mutlu olduğun an... Ne zamandı?

Kadın: (Eline döktüğü şampuanla adamın saçlarının arasında gezinirken)

-Şimdi. Şu an. En mutlu olduğum an şimdi.

Adam: (Biraz susar)

-Peki, en mutsuz olduğun an? Hiç kendini böyle hissettin mi?

Kadın: (Biraz susar, hafif tebessümle)

-En mutsuz olduğum?... Şimdi. Evet o da şimdi...

-Bak, bu gece burada kalabilirim... Seninle kalmak istiyorum...

(Kadının evlilik yıldönümüdür – Adam, akılın kurallarına göre olmaması gereken kişidir: Tutkunun yasasında ise bu, gerçekten arzulanan ve aşkın tadılabileceği yegâne kişidir...)

Tutkuyu sevmek... Bütün engellerin ötesinde, her şeyin ötesinde varolmak... İnsanın istediği bu

değil midir? İnsanın hayattaki amacı bu değil midir? Her şeyin ötesinde varolmak? Bunu başka bir insandan bağımsız yapabilir miyiz? Bir kadın olmadan başarabilir miyiz bunu? Bizi bulutların üstündeki eski günlerimize döndürecek gücü o kadın olmadan nereden bulacağız? Belirsiz güzellikten kurtarıp kendi güzelliğine kim bağlayacak bizi? Meleklerin Şehri'nde kim tutacak elimizden? **Aşk, yaşamın kendisinde de, gerçeğin kendisinde de daha gerçektir oysa. İnanmıyor musunuz? O zaman sorun tutkulu aşıklara, ne hissettiniz seviş-tikten sonra diye. "Bir şey hissetmedik ve her şeyi hissettik" diyeceklerdir ve sonra göz kırpacaklardır sizlere. Çünkü onlar tutkularıyla bedenlerinin zincirlerinden kurtuldular ve o çok uzaktaki noktada, her şeyin ötesinde varoldular, ve birbirlerinin var oluşlarına şahit oldular. İşte bu yüzdendir insanın bir kez tattıktan sonra tutkudan vazgeçememesi, yine bu yüzdendir o kadına ulaşamayanların, ulaştıklarında ise son adımı atma cesareti olmayanların "akıl elden gidiyor" çılgınlıkları... Biz oradan geldik ve bunu biliriz: **Aşk, bir inanç değil, insanın ancak yaşamını ortaya koyarak ulaşabileceği son noktadır.****

Serdar SOYDEMİR 11 - D

14.11.1998

Sevgili Defterim,

Geçen yıl arkadaşımın getirdiği paketi açtığımda, çok şaşırıştım.

Doğum günü armağanı olarak bir defter almayı hiç de beklemiyordum doğrusu. Bilgisayarım için bir oyun cd' si, ya da bir müzik kaseti olabilirdi.

Bir hatıra defteri, asla! Ama oldu işte. Sen bir hatıra defteriydin. İtiraf etmeliyim ki, arkadaşşıma biraz gücünmiştım. Alınacak bunca güzel armağan varken, içi boş bir defter aldığı için ona teşekkür edeceğimi mi sanmıştı yoksa?

Ne kadar yanılmışım! En güzel armağan seni mişsin oysa...Seni kitaplığımın bir köşesine atalı uzun zaman geçmişti. Ama birden ne olduysa... Seni elim aldım ve sayfalarını doldurmaya başladım. Birkaç ay oluyor. Bu, sana yazdığım yedinci mektup...

Her yeni mektuba başladığımda, önceki mektuplarımı gözden geçiriyorum. O mektuplarda atladığım şeyler varsa, yeni mektubuma ekliyorum. Ne yazık ki sen bana cevap yazmıyorsun. Ama bugün, **eski mektuplarımı gözden geçirirken, önemli bir şey keşfettim: kendimi...** Çılgınca şeyler yazdığımı düşünebilirsin, ama gerçeği yazıyorum. Mektuplarıma baktıkça, neyi ne zaman nasıl düşündüğümü görüyör ve kendimi daha iyi tanıyorum. Bu arada, iki ay önceki düşüncelerimle çelişen düşünceler geliştirmiş olduğumun farkına vardım. Bu iyi mi, kötü mü bilmiyorum. Maymun iştahlı biri olduğum konusunda bir yorum yapacak olursan, çok kötü. Ama sürekli değişmemi, geliştiğimin bir göstergesi olarak algı larsan, çok iyi!

Geçen hafta, "İzmir"deki kuzenime bir mektup yazdım. Mektubumu alınca bana telefon etti. Mektubuma çok sevindiğini ve bana cevap vermek istediği için hemen telefona sarıldığını söyledi. Ben ona ne dedim, bir tahminde bulun bakalım! Dedim ki, **"Mektubuma ancak mektupla cevap verebilirsin, telefonla değil!"** Çok şaşırıldı. Ama bana hak verdi. Benim ona yolladığım mektubu birkaç kez okumuş. Telefonda böyle mi? İnsan ne söylediğini ne konuştuğunu unuttur çoğu kez. Sanki sözcükleri suya yazılır gibi... Silinip gider.

Bilgisayarımdaki elektronik postada iki mektup buldum. Biri Amerika'daki amcamdan, öteki, herkese gönderilen sıradan yazılardan. Elektronik postaya bağlanmadan önce, amcam mektup yazardı. Ben de zarfların üzerindeki pulları kesip saklardım. Annem, iş yerine gelen mektupların da pullarını bana getirirdi. İki defter dolu

su pulum olmuştu. Ama son zamanlarda herkes elektronik postayla yazışıp durduğundan, ortalarda kesilecek pul falan da yok. Kuzenimden mektup gelince, ilk işim puluna bakmak olacak. Doğrusu o kadar uzun zamandır kimseden mektup almamıştım ki, şimdiki pulların üzerinde nasıl bir resim var merak ediyorum doğrusu.

Bir şey daha dikkatimi çekti. Sana yazmaya başladığımdan beri değişen yalnızca fikirlerim ve düşüncelerim değil. Yazı yazma hızımın da değiştiğini itiraf etmeliyim. Eskiden çok ağır yazardım. Şimdi çok hızlandım.

Geçenlerde öğretmenimiz kompozisyon dersinde bize bir konu verdi. Sonra da, "Okurken etki altında kalmak istemiyorum, herkes ismini yazıp kıvırsın ve ataçlasın." dedi. Ben dayanamayıp parmak kaldırdım. "Yazımızdan nasıl olsa tanırınız" dedim. Öğretmen güldü ve zaten ben de size bu konuda bir başlık verecektim, dedi. Konumuz şu idi: Sizce neden herkesin yazısı farklıdır?

Kuzenimin mektubunu merakla bekliyorum. Sanıyorum onun yazısını ilk kez göreceğim. Ne garip değil mi? İnsan birbirini bakarak konuşarak tanıyor. Ama gerçek yüzümüzü görebiliyor muyuz, bu belli değil. Oysa her şey yazılarımızda apaçık. **İnsan yazarken hem daha içten ve dürüst oluyor hem de yazısının şekliyle iç dünyası hakkında ipuçları veriyor.**

Bu hafta içinde, anneanneme ve teyzeme de mektup yazmayı düşünüyorum. Onların da mektuplarını çok merak ediyorum. Bakalım düşüncelerini nasıl ifade ediyorlar. Yazıları nasıl? Okunaklı mı?

Mektuplaşmak çok güzel de, yalnızca hoşlanmadığım bir yanı var! Bazı meraklılar, mektupların peşinde. Kimi kastettiğimi anlamışsındır! Kardeşim günlerdir yok efendim, **"Ne yazıyorsun? Bana da öğütacak mısın?"** gibi sorularla peşimde dolaşıp duruyor. Seni bu yüzden kilitli çekmecemde saklamak zorunda kalıyorum. İnsan mektuplarının başkaları tarafından okunmasını istemiyor. Hele bu mektupları insan kendi kendine yazıyorsa...

Annem kardeşime mektupların ve güncelerin özel olduğunu ve istenmedikçe başkaları tarafından okunamayacağını kaç kez söyledi. Ama meraklı kedi, ben yazarken çevremde dolanıp duruyor.

Ama ben yapacağımı bilirim. Önümüzdeki hafta kardeşimin doğum günü. **Ona harika bir hatıra defteri alacağım. Kim bilir, belki bir gün o da yazmaya başlar...**

Şimdilik hoşçakal defterim. Tekrar görüşürüz.

Evren AKAL 11 - B

Yetmiş Beşinci Yıl

Cumhuriyet'in ilan edilmesinin yıldönümü, bu yıl "her tarafta, her an" kutlanıyor. Dünya üzerindeki bütün milletler için, (özellikle bizim gibi ulus devletler) kendi iradeleri doğrultusunda kurdukları bağımsız devletin başlangıç noktası, büyük önem taşır. Bütün toplumsal olayların temelinde yine toplumsal beklenti ve ihtiyaçların olduğunu düşünürsek, bu tür kutlamaların asıl nedeni, toplumun tarih bilincini canlı tutabilmektir. Zamanın büyük bir hızla tüketildiği modern çağda, bu "tazelenme" ihtiyacı iki misli artmıştır. **Kurtuluş Savaşı** bizim için uzak bir dönem, çünkü olayları o havayı solumuş insanlardan değil, kitap sayfaları arasına sıkışmış düz cümlelerden öğreniyoruz. Geçmişin başkaldıran ve amacı uğruna ölümü göze alan – ki bu kim olursa olsun bir insanın elde edebileceği en yüksek değerlerden biridir – ruhu, sözcüklerin arasında bütün anlamını yitiriyor, insanda bir yapaylık, bir sahtelik izlenimi yaratıyor. Oysa bu ruh, ancak kelimelerin ve kavramların ötesine geçebildiğimiz sürece hapsoldüğü tek boyuttan çıkıp, gerçek varlığını sürdürebilir.

Uğradığımız erozyon, içinde bulunduğumuz vurdumduymazlığın içinde saklıdır. Her gün garip, anlamsız ve cumhuriyeti temsil etmekten çok uzak "kutlama" adını taktığımız eğlenceciklerle bu ruhu yıpratıyoruz, içeri boşaltıp herhangi bir objeye dönüştürüyoruz. Amerikalıların bütün toplumsal değerlerini bir ticaret pazarı olarak değerlendirmelerinin bir benzeri bizde yaşanıyor. Sürekli cumhuriyeti korumak gerektiğini söylüyor ve takıp takıştırıyoruz: Rozetler, bayraklar, yeni versiyon şarkılar. Ama kimse cumhuriyeti neden koruması gerektiğini bilmiyor. Asıl amacının reklam yapmak değil, geçmişin ruhunu kendi içinde yaşatarak onun varlığını devam ettirmek olduğunu kavrayamıyor.

Yeni Cumhuriyet'in topluma en büyük katkılarından birisi, kadının toplumsal yaşama dahil olmasının önündeki çirkin engellerin ortadan kaldırılmasıdır. Biz de bu aşamada geçmişten bu yana Türk kadınının elde ettiği başarıları, değişik alanlardaki "ilk"lerini yansıtmak istiyoruz ve halen bazı alanlarda kadının ikinci plana itildiğini hatırlatmak istiyoruz.

Felsefe Kulübü

CUMHURİYET TARİHİNDEKİ İLK KADINLAR

İlk avukat: Süreyya Ağaoğlu

İlk bakan: Prof. Dr. Türkan Akyol

İlk belediye başkanı: Müfide İlhan

İlk büyükelçi: Filiz Dinçmen

İlk danıştay başkanı: Füzuran İkinçioğulları

İlk diş hekimi: Ferdane Bozdoğan Erberk

İlk doktor: Safiye Ali

İlk dünya güzeli: Keriman Halis

İlk emniyet müdürü: Feriha Sanerik

İlk hakim: Suat Berk

İlk hazine genel müdürü: Aysel Gönül Öymen

İlk hemşire: Esmâ Deniz

İlk heykeltıraş: Sabiha Bengütaş

İlk hukukçu: Beraat Zeki Üngör

İlk jet pilotu: Leman Altınçekiç

İlk kaymakam: Özlem Bozkurt

İlk kimyacı: Remziye Hisar

İlk milli maç hakemi: Lale Orta

İlk muhtar: Gül Esin

İlk opera sanatçısı: Semiha Berksoy

İlk otomobil yarışçısı: Samiye Morkaya

İlk pilot: Sabiha Gökçen

İlk polis memuru: Betül Diker

İlk profesör: Dr. Fazıla Şevket Giz

İlk radyo spikeri: Emel Gazimihal

İlk savcı: Tüziñkan Koçhisaroğlu

İlk senatör ve elçi: Adile Ayda

İlk sendika başkanı: Dervişe Koç

İlk subay: Ülkü Sema Toksöz

İlk TBMM başkanvekili: Neriman Neftçi

İlk Türkiye güzeli: Feriha Teofik

İlk TV spikeri: Nuran Devres

İlk vali: Lale Aytaman

İlk yargıtay üyesi: Melahat Ruacan

İlk yüksek mimar: Münevver Gözeler

İlk yüksek mühendis: Sabiha Ecebilge

(Kaynak: Biba Dergisi)

Cumhuriyetin Dününde ve Bugününde Kadın

dır. Yedi sekiz yaşına kadar medreselere dua öğrenmesine izin verilmekte, öğrenimin bundan sonraki aşamaları tamamen kapalı tutulmaktadır. Çalışma alanındaysa tabii ki hiçbir resmi yeri yoktur.

Osmanlı Toplumunda kadınların kıpırdaması, 2.'inci Abdülhamit devrinde başlamıştır denebilir. Şöyle ki; Avrupa'nın tesiri, aydınların empoze ettiği fikirler kendisini göstermiş, artık kadınlar kendi aralarında ve erkeklerle yeni fikirleri tartışmaya başlamışlardır. En önemlisi de kendi haklarını ...

Tüm dünya uluslarının mitolojilerine baktığımızda kadının alçatıldığını görmekteyiz. Yalnız, evet yalnız Türk kozmogomisinde kadına değer verilmiştir. Türk Destanlarına göre, Tanrıya yaratma düşüncesini esinlendiren, ışıklı bir kadın hayalidir. Hakanların anne ve eşleri bu kutsal ışıktan doğmuşur denilmektedir. Eski Türk devletlerinde kadına verilen önemin belgelerine rastlamaktayız. **Hanlar, devleti hatunlarla birlikte yönetirlerdi. Elçileri birlikte kabul ederler ve önemli kararları birlikte alırlardı. Esasen Hatun sözcüğü Eski Türkçe de "emretmek" anlamında olan "kadamandan" gelmektedir.**

Türkler müslümanlığı kabul ettikten sonra da uzun süre kadın eşitliğine saygı göstermişler, fakat daha sonra dine dayalı hukuki düzenle beraber kadının statüsünü dar bir çerçeveye indirmişlerdir. Kadının medeni hakları son derece kısıtlanmış, şeriatla beraber çok evlilik kurumu onaylanır olmuştur. Evlenme, boşanma işlemlerinde kadının payı ve ifadesi erkeğine göre yarı yarıyadır. Esasen hiçbir olayda kadının tanıklığı söz konusu değildir. Özetle kadın, kafes arkasında çarşaf içinde ve ev dışı yaşama pratiğinin, hele hele karar mekanizmasının çok uzağındadır. Yine aynı toplumsal değerlerin gereği olan kadın, eğitim alanında ise neredeyse dışlanmış durumda-

Gazi Mustafa Kemal, Kadın Hakları İnkulâbı diyeceğimiz gelişmelerin itinalı bir sırayla yapılmasına özellikle önem vermiştir. Gelişmelerin arasına biraz zaman koymanın, en yakın çevresiyile bile zamanı geldikçe bu fikirlerini paylaşmanın doğru olduğuna inanmıştır. Nitekim, kadınlara belediye seçimlerine katılmak hakkı verildiği sırada milletvekili seçimini hakkı da verilebilecekken, bu yapılmamış dört yıl beklemek uygun görülür.

Felsefe Kulübü

SAYISAL DÖKÜMLER

Genel nüfusun % 49.55'i kadın, % 51.05'i erkek, % 34.45'i 6 - 14 yaşında, % 61.26'sı 15-64 yaşında, % 5'i 65 yaşından yukarı.

Kadınların Okuma Yazma Oranları :

- Okur-yazar olmayan % 27.12
- Okur-yazar % 19.68
- İlkokul ve Ortaokul % 46.68
- Lise ve Dengi % 05.07
- Yüksek Okul % 01.41

Çalışan Kadınlar :

- Türkiye'de toplam çalışan kadın sayısı : 6.6 milyon
- Kadınların % 72'si tarımda, % 9.5 endüstride, % 15'i çeşitli hizmetlerde, % 3.5'i müteşebbis olarak çalışıyor.

Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler...

29 Ekim
Cumhuriyet
Bayramı
coşkuyla
kutlandı.

29 Ekim
Cumhuriyet
Bayramı törenine
katılan öğrenciler...

Okul Korumuz

Saint Joseph'liler
Derneği'nin
düzenlediği
Cumhuriyet
Balosu...

10
K
A
S
I
M

Kadıköy İlçe Anma Komitesi tarafından düzenlenen 10 Kasım töreninde Kazım İsmen Lisesi ve Kadıköy Kız Lisesi öğrencilerinin oluşturduğu, söz ve müzik korusu Halk Eğitim Salonu'nu dolduran izleyiciler tarafından beğeniyle izlendi.

KADIKÖY İLÇE ANMA KOMİTESİ TARAFINDAN HAZIRLANAN ATATÜRK'Ü ANMA PROGRAMI

- 10.11.1998 Kadıköy Halk Eğitim Merkezinde Atatürk'ü Anma Töreni ve İskele Meydanı'nda Kadıköy Okulları Müzik Koroları konseri.
- 11.11.1998 İstek Vakfı Acıbadem Salonu'nda konser.
- 12.11.1998 Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nde Müzik konulu panel.
- 13.11.1998 Özel Doğuş Lisesi'nde konser ve ödül töreni.

Okul Faaliyet Kolu'na Abbas Güçlü ile bir söyleşi düzenlendi.

PAULO COELHO ile SÖYLEŞİ

10 Kasım 1998 Salı günü, **Tüyap Kitap Fuarı** her sene olduğu gibi bu sene de kalabalık günlerinden birini yaşıyordu. Kuzenimle birlikte kalabalık koridorlarda güçlükte ilerlemeye çalışırken, **Can Yayınlarının** önünde hayal meyal bir panel lafı duyduk. Bir kaç dakika sonra salonda yankılanan ve **Simyacı**'nın yazarı **Paulo Coelho**'nun vereceği paneli anons eden ses duyuldu. Panelin yapılacağı salona doğru giden, adeta bir insan selini andıran kalabalığın içinde biz de yerimizi aldık. Bu kalabalıkta zar zor oturacak bir yer bulduk ve **Paulo Coelho**'yu beklemeye başladık. Kısa bir süre sonra **uzun boylu, spor giyimli, yaşlıca bir kişi, Paulo Coelho salona girdi, söyleşi böylece başladı.** Ünlü yazar kendi tarzı, yaşamı ve kitapları hakkında kısa açıklamalar yaptıktan sonra meraklı kalabalığın sorularını yanıtlamaya başladı.

Paulo Coelho, açılışta yaptığı konuşmada sık sık kitaplarında ön plana çıkan **Tanrı, insan ve kutsallık kavramlardan bahsetti:**

“Kültürlerimiz, dinlerimiz ve yaşam koşullarımız ne kadar farklı olursa olsun paylaştığımız ortak bir dünya, ortak bir Tanrı var. Bunun yanında insan

olarak da iletişim kurmamızı kolaylaştıran pek çok ortak özelliğe sahibiz. Örneğin hepimiz **daha iyi bir gelecek ve ileriki kuşaklara daha iyi, daha yaşanabilir bir dünya bırakmak, hayallerimizi gerçekleştirmek için çabalıyoruz.** Bugün anlıyorum ki, artık içinde yaşadığımız dünya sadece hayallerimizden ibaret değil, günümüzde hepimiz gerçek bir dünyada yaşadığımızın farkındayız. Oysa yıllar önce insanlar bunun farkında değillerdi ve çevrelerindeki objeyi kutsal olan ve olmayan olarak iki sınıfa ayırıyorlardı. Günümüzde ise artık bu keskin ayırımı ihtiyaç duymuyoruz. Hepimiz bizi yaratan ve adeta çocuğunu koruyan bir baba gibi kollayan yaratıcı gücün, Tanrı'nın varlığının farkındayız. Ben bu düşünceye tam olarak katılmıyorum. O'nun bir babadan çok merhametin ve içgüdünün sembolü olan bir **anneye** benzediğine inanıyorum. İşte bu nedenle aşkı konu alan **“Piedra Irmağı Kıyısında Oturdum, Ağladım”** adlı kitabımı bir kadının ağzından yazdım. Bence **aşk da Tanrı gibidir, iki kişi arasında, doğayla insan arasında ve tıpkı Tanrı gibi evrenselidir.”**

Ünlü yazar bu kısa konuşmadan sonra kendisine yöneltilen soruları yanıtlamaya başladı:

-Kitaplarınızı hep iki yılda bir yayınlatıyorsunuz, bunun özel bir nedeni var mı? Bir de son kitabınız hakkında bize neler söyleyebilirsiniz?

– Tanrının da benim de ortak kadını bir tarafımız olduğunu düşünüyorum. Kitaplarımı da kadınsal içgüdülerimden yararlanarak yazıyorum. Bu yüzden hamilelik sürecine benzeyen kitap yazma sürem iki yıl kadar sürüyor.

Son kitabıma gelince konusu **delilik** olan kitabımı yeni tamamladım. Neden delilik dersiniz, hayatım boyunca sürekli kendimi sorguladım, **mantıklılıkla delilik arasındaki çizgi nerede başlıyor, nerede son buluyor diye düşündüm durdum.** İşte bu kitabımda kendi içimde bulduğum cevapları ele aldım. Kitabım gelecek yıl Can Yayınları'ndan Türkiye'de de yayınlanacak.

- Eserlerinizde hep şiirsel, tasviriden uzak bir anlatım kullanıyorsunuz. Bunun özel bir sebebi var mı?

– Gençliğimde rock'n roll şarkı sözleri yazan bir

hipydim. Bunlar sadece şarkı sözleriydi ama şiirin tüm özelliklerini taşıyor, müzikle uyum içinde olması gerekiyordu. İşte, bugün de yazılarımda bu yöntemi kullanıyorum. Daha akıcı, daha sürükleyici bir anlatım sağlamak için, cümleleri bir melodiye bağlamak gerekiyor ve ben de bunu şiir yöntemiyle sağlıyor abartılı tasvirler yapmaktan kaçınıyorum. Örneğin; karakterim çöldeyse, sadece 'o çöldeydi' demekle yetiniyorum. **Çölün tasvirini biraz da okuyucunun hayal gücüne bırakıyorum.** Ve farkında mısınız bilmiyorum ama, Tanrı da benimle aynı yöntemi kullanıyor. Örneğin bu sabah kalkıp ve otel odamın camından dışarı bakınca karşıdan yükselen güneşi gördüm. Adeta bir portakal gibi tupturuncu ve sadeydi, içinde renk geçişleri yoktu. İnsanı asıl etkileyen onun rengi değil gökyüzünde yavaşça yükselmesi idi. Tanrı çok akıllı...O tüm renkleri birbirine katıp mükemmel renk geçişleri yaratmaktansa karı bembeyaz, güneşi tupturuncu yaratmış. İşte bende bu yöntemi kullanıyorum. Kısa ve sade yazıyorum ve tasvirleri okuyucuma bırakıyorum.”

– **İkinci kitabınızdan bir alıntı yaparak soruyu sormak istiyorum: “İNSANLAR HAZİNELERİ GÖREMEZLER, ÇÜNKÜ VARLIKLARINA İNANMAZLAR” İnsanlar neden hazinelerin varlıklarına inanmaz? Bir de tüm kitaplarınızda yolculuğu konu almanızın özel bir nedeni var mı?**

– Aslını isterseniz biz ilk andan itibaren bir hazine aramak, ona ulaşmak için yola çıkıyoruz. Yolun sonunda ise esas hazinenin içinde bulunduğumuz yol olduğunu anlıyoruz. İşte bunun için yolculuk önemlidir. Peki niye özellikle yolculuk? Bence bunun dört sebebi var: **Birincisi, insan yolculuk yaptıkça yanına fazla yük almaması gerektiğini öğrenir.** Örneğin hayat da bir yolculuktur ve bu yolculukta herkes çok fazla şeye sahip olmaya çalışır. Oysa çoğu zaman ihtiyacımız yoktur bu kadarına. Zamanla yolun sonuna doğru bu gereksiz yüklerin altında ezilir gideriz. **İkincisi, yolculuklar bizlere diğer insanlara güvenmeyi ve saygı duymayı öğretir.** Üçüncüsü, insan yolculuk yaptıkça para kavramını yitirir. Mesela Türkiye’de TL, Amerika’da Dolar, Almanya’da Mark.

Dünyanın her yerinde paranın değeri değişiyor. Belli bir süre sonra paranın değerini ölçecek bir ölçek olmadığını daha iyi anlıyorsunuz. **Dördüncü ve sonuncu neden ise, yolculuklarımız sayesinde hedeflerimizin önemini anlarız.** İşte bu dört sebep yüzünden kitaplarımda yolculuk konusunu sıkça ele alıyorum.

– **Ünlü olmak size neler kazandırdı?**

– Bu soruya kısa bir hikayeyle cevap vermek istiyorum: Bir gün, üç adam yanyana durmuş taş keserken bu manzara yoldan geçen birinin ilgisini çeker. Yolcu birinci adama yaklaşır ne yaptığını sorar. Adam bezmiş bir şekilde **“Görmüyor musun, taş kesiyorum.”** der. Bunun üzerine yolcu ikinci adama yanaşır aynı soruyu sorar. Adam **“çalışıyorum, geçindirmek zorunda olduğum bir ailem var”** der. Son olarak üçüncü adama gider ve sorusunu tekrarlar. Adam **“Katedral yapıyorum”** der. Bu hikayede birinci kişi sadece işin fiziksel boyutuyla, ikinci kişi kendisine ne kazandıracığıyla ilgileniyor. Üçüncü neyi, niçin yaptığını gerçekten bilen kişidir. Onun için diğer iki kişinin ne yaptığı önemli değildir. O sadece kendi işiyle ilgilenmektedir. İşte ben de böyle bir yazarım.

Bu sabah otel odamda, birden ısıtıcıların çalışmadığını farkettilim. Uzun süre uğraşmama rağmen ilgilenen kimse bulamadım. Bir süre sonra resepsiyona indiğimde orada bir bey beni tanıdı ve **“Siz Paulo Coelho”sunuz, şimdi size en iyi odayı vereceğim**” dedi ve beni otelin en iyi odalarından birine yerleştirdi. **“İşte ünlü olmanın bana kazandırdıklarından biri.”**

Tüm bu soruları pek çok farklı sorular izledi ve iki saat sonunda ünlü yazar Paulo Coelho’nun konuşması sona erdi. Kimi dinleyiciler kafalarında yeni fikirler, kimileri ise soru işaretleriyle salonu terk etti ve belki de Coelho’nun deyişiyile **“Tanrı tarafından yaratılmış hayatın, uzun yolculuğun içinde ilerlemeye devam ettiler”.**

Yasemin KOLOĞLU

11/B

Bora Küçükberber

Bırakıp gittin bizi
Seni unuttuk sanma
Zaman alışmayı öğretir
belki
Ama unutmayı
asla!

İlk günden beri, bu düşünce var aklımda. Hayata büyük bir istekle bağlılığın, yaşama zevkin, müziğe olan büyük tutkun, arabalara karşı olağaniüstü aşkın ve herşeyinle sen, kalbimin her atışında benimlesin... Benimlesin ama seni çok özliyorum ve bunun için inanılmaz şekilde "isyan" ediyorum. Neden biz? Neden sen? Yaşamayı bu kadar severken, birlikte son derece mutluysen... Sence bu haksızlık değil mi?

Defterine yazılan bir yazı bunu çok iyi açıklıyor: "Kendi dünyanı vardı, araba sesi, bateri melodisi ve dostluk tadıyla çevrili... Fakat Tanrı, kendi yaratıcısı olmadı-

ğı dünyaları pek sevmiyor anlaşılır". Ben de hayatıma renk veren üç unsurdan biri ve senin için en anlamlısı olduğunu bildiğim dostun olmaktan gurur duyuyorum. Bu gururun bana verdiği güç ile hayallerimizi gerçekleştireceğiz.

Ölüm, bizi ayırdığını zannediyor belki ama çok yanılıyor kardeşim. Şimdi hayatın her saniyesinde yan yana, omuz omuzayız...

Zor günlerde hayatıma girdiğin, kendini bu kadar çok sevdiğin, yaşamıma renk kattığın, dosttan öte kardeş olduğun için,
TEŞEKKÜRLER BORA...

Unutma ki dostluğumuz her zaman yaşayacak. Hep söylediğimiz gibi:
"ÖLÜMDE DE BİRLİKTE OLACAĞIZ..."
Berti

Ölüm hiçbir şey değil,
Ben hâlâ benim, siz de siz.

Daha önce sizin için ne idiysem hâlâ o'yum.
Eskiden olduğu gibi...

Ses tonunuz değişmesin,
Yalnız ve üzgün bir havaya bürünmeyin.
Gülmeye devam edin, bizi güldüren şeylere...

Yıldızlara bakıp gülümseyin, beni düşünün.
Bilin ki ben sizi düşünüyorum.

Eğlenelim çoşalım yine, itişip kakışalım,
Müzik yapalım beraberce...

Adım geçsin yine konuşmalarınızda
Hiçbir şey değişmemiş gibi...
Kara bir hüzüne bürünmeden...
Hayat devam ediyor ve edecek.
İpler kopmadı ve kopmayacak.

Gözünüzden uzak olmam, kalbinizden ve
düşüncelerinizden uzak olmamı gerektirmez.

Mutluluk yolunda beraberce yürümeye devam edelim.

Sizden çok uzakta değilim.
Yalnızca karşı kaldırıma geçtim.
Yürümeye devam etmekteyim...
HEPİNİZİ ÇOK SEVİYORUM...

Ferhat Çakaloz

(Bunları yazarken, gözyaşlarımı tutamadığım için özür dilerim Bora...
BİZ DE SENİ ÇOK SEVİYORUZ...)

Not: Daha fazla resim için stjoseph.home.ml.org adresine uğrayınız.

Doğan her yeni gün, yeni umutlara, mutluluklara, göz yaşlarına, yeni hüünlere gebedir.

5 Temmuz da diğer günler gibi doğduğunda güneşin her zamankinden karanlık batacağı, geçen günlerin bizim için böyle karanlık olacağı, hiçbirimizin aklına gelmezdi. Bora da elbet, bu kötü oyundan habersiz, o çok sevdiği denizin mavi sularında yeni arayışlar içindeydi. O, bu karanlığı göremezdi; çünkü O, içinde hiç sönmeyen bir ışığın peşinden gidiyordu. Ama hayat, hep oynadığı bir oyunu bu sefer bize oynadı. Fakat biz her defasında yenildik bu oyuna. Kötü bir tesadüftü belki de bu...

Belki boşlukta bir sürü soru kaldı, yanıt-sız. Bırakın kalsınlar. Artık o sorular o kadar anlamsız ki. Belki o burada değil, yanımızda yok artık ama hep bizimle kalbimizin derinliklerinde, belki bazılarımız için eskisinden daha özel bir yerde...

O'na "Daha önümüzde uzun yıllar var" demiştim. Yokmuş!...

Zeynephan

Chaque matin de chaque saison tu étais le premier sourire, le premier bonjour que je rencontrais en remontant l'allée des marronniers. De loin je reconnaissais ta silhouette caractéristique et de loin je devinais ton bon sourire. Ton bon sourire qui nous accueillera, Bora, dans l'autre monde où tu nous attends.

Quatorze à quinze années pour vivre, Mourir quand on est écolier

Connaitre la vie dans les livres, User quelques paires de soulier

Michel Bertet

Onunla konuşurken gözlerinin içi gülerdi. Tri cüssesinin içinde sınırsız bir çocuk kalbi taşırdı. Hiç şımarmazdı. Hep saygılı ve sevecendi. Sporcuymuş, potadan dönen toplarla hep o buluşurdu. Müziyendi, bateri onun son yıllardaki aşkı, en büyük hobisiydi. Baterinin başındayken dünyanın en mutlusunu, gururlusunu "O" ydu.

Keşke bu kadar olmak ona yetseydi... Dalgıç yönü eksik kalsaydı...

Bora, acına katlanmak bana çok zor geliyor...

Ali İhsanAymak

Orada bulduğumuzda projesini hiç görmediğim ama senin tariflerinle hayalimde canlandırdığım, muhteşem, elektronik ateşlemeli araba motorumuzun "eprom" unu bana iyice tarif edersin değil mi?

Ender Üstünel

Bora Küçükberber anısına toplanan para miktarı : 898.600.000 TL.'ye ulaşmıştır. Bu miktar, Saint Joseph'te ağaç dikimi ve müzik grubumuzun provalarına yarayan salonun onarımı için kullanılacaktır.

ÇEVRE KOLU

18 Kasım Çarşamba günü, üç öğretmen ve Çevre Kolu'ndan on bir arkadaşımız ile birlikte Kadıköy Belediyesi'nin Halk Günü'ne katıldık. Sorunumuz, okulumuzun servis kapısı ile ana kapısı arasındaki kaldırımla ilgiliydi. Buraya geçen sene Çevre Kolu tarafından dikilen tüm fidanlar kırılmıştı ve yerlerine arabalar park etmekteydi. Bunu önlemek için, bu kaldırımın koruma altına almak istedik. Fakat, bize belediyeden izin ve demir bariyerler verilmesi gerekiyordu.

Belediye'ye gittiğimizde, içeride birçok Kadıköylü'nün sorunlarını dile getirmek için toplanmış olduğunu gördük. Sıra bize geldiğinde kol başkanımız Beyza Akşit, sorunumuzu anlattı ve bu konuda önceden hazırlamış olduğumuz dilekçeyi ve kaldırımımızın birkaç fotoğrafını sundu.

Okula döndüğümüzde, artık sonucu beklemeye koyulduk. İki gün sonra, okula geldiğimizde isteğimizin yerine geldiğini ve demir bariyerlerin yerlerine konmuş olduğunu gördük.

Sorunumuzun çözülmesine yardımcı olan, bütün Kadıköy Belediyesi çalışanlarına buradan bir kez daha teşekkür ediyoruz.

Gizem Ayasbeyoğlu 7-B

TAVSİYE ETTİĞİM KİTAPLAR

① - **107 Kimya Öyküsü**, L. Vlasov ve D. Trifonov, Tübitak Yayınları.

Kimyanın rol oynadığı çeşitli meslekleri tanımamıza ve Kimya'nın ne kadar ilginç bir bilim dalı olduğunu keşfetmenize yarayacak, benim çok eğlenceli bulduğum bir kitap.

② - **Bilimin Öncüleri**, Cemal Yıldırım, Tübitak Yayınları.

Bilim nedir? Bilimsel yöntem nedir? Sorularına cevap arayan ve öncü bilim adamlarını tanıtan bir kitap.

③ - **Göl İnsanları**, Richard Leakey ve Roger Lewin, Tübitak Yayınları.

İki buçuk milyon yıl önce yaşayan atalarımız barışçı mıydı yoksa savaşçı mıydı? Bu kitapta insanın evrim sürecinden bir kesit bulacaksınız.

④ - **Rakamların Evrensel Tarihi (Akdeniz Kıyılarında Hesap)**, Georges Ifrah, Tübitak Yayınları.

Fransa'da 94 yılında en çok satan kitaplar listesine yerleşen "Historie Universelle des Chiffres" in tercümesinin üçüncü cildi.

⑤ - **Bilimsel Gaflar**, Billy Aronson, Tübitak Yayınları.

Araştırmacıların düştükleri tuzakları ve yaptıkları akıllmaz gafları hafif alaycı bir dille anlatan eğlenceli bir kitap.

⑥ - **Html, Java, Cgi, Vrml, Sgml Uneleashed**, William Robert Stanek'ten tercüme, Sistem Yayıncılık.

Html ve Web yayıncılığını anlatan enfes bir kaynak kitap. Orta seviyede bilenler ve uzmanlar için.

⑦ - **Windows 95 İletişim**, Jim Boyce'dan tercüme, Sistem Yayıncılık.

E-posta, Internet, Tcp/Ip, Modemler, Faks ve diğer iletişim programlarını detaylarıyla anlatan bir başka kaynak kitap. İyi derecede bilenler ve uzmanlar için.

⑧ - **Windows 95 Registry**, Jerry Honeycutt'tan tercüme, Sistem Yayıncılık.

Sistem bakımı, performans artırımı, özelleştirmeler ve ileri seviyede ayarları açıklıyor. Uyarı : sakın kitapla birlikte verilen CD'yi kullanmayın ! (En azından otomatik olarak çalışmasına izin vermeyin : CD'yi takarken Shift tuşuna basılı tutun.)

⑨ - **Kılıç Yarası Gibi**, Ahmet Altan, Can Yayınları.

Osmanlı'da Entrikalar, İttihat Terraki ve bu arada onulmaz bir aşk yarası. "Gerçek aşk kılıç yarası gibidir, yara geçer ama izi kalır".

⑩ - **Bir Dinazorun Anıları**, Mîna Urgan.

Urgan içinden geldiği gibi yaşamını anlatan bir üniversite profesörü. Seksen küsur yaşındaki hocanın hayatını hiç sıkılmadan bir çırpıda okuyacağınızdan eminim.

Ender Üstünel '83
eustungel@bigfoot.com

LE SENS DE LA REPUBLIQUE EN SON 75e ANNIVERSAIRE

Avant soixante-quinze ans dans la nuit du 28 Octobre, le héros de la Guerre de l'Indépendance Turque, Mustafa Kemal Pasha et ses amis de combat mirent fin à l'existence de l'Empire Ottoman en ouvrant une nouvelle page dans l'histoire de la Turquie, ils annoncèrent ainsi une nouvelle ère dans l'histoire turque, celle de la volonté du peuple et du système démocratique.

Ces grands esprits hardis avaient sans doute raison. L'Empire Ottoman qui avait perdu toutes les guerres et qui vivait la décadence dans tous les domaines ne pourrait pas survivre. La Turquie renaissante qui gagna sa guerre d'indépendance contre l'impérialisme des pays développés avait besoin d'un gouvernement nouveau, dynamique et enthousiaste des valeurs de la démocratie. Le pays ne pouvait pas accepter la présence du Sultan qui était avec les pays occupants et il fallait en même temps abolir son système décadent.

Le jour suivant, le 29 Octobre 1923, Mustafa Kemal et ses amis ont déclaré la République avec un grand enthousiasme. Le peuple n'avait pas vécu jusqu'à ce temps-là les vertus de la démocratie et leurs bienfaits, on ignorait les instruments de la civilisation moderne car les turcs avaient été longtemps gouvernés par des pouvoirs despotiques et monarchistes; les gens n'avaient pas le droit de choisir des délégués comme dans les systèmes parlementaires démocratiques. Dorénavant ils pourraient choisir les députés eux-mêmes et les refuseraient quand ils ne seraient pas contents d'eux. La jeune République promettait un grand développement au pays entier qui a vécu un essor prodigieux dans la première décennie. On a ouvert de nouvelles écoles, de nouvelles usines; l'agriculture s'est développée, un grand nombre d'ateliers de manufacture ont été ouverts.

Mais comme toute jeune révolution la jeune république s'est heurtée à des obstacles; il y eut des oppositions contre ce nouveau type de gouvernement. Ces opposants au nouveau régime avaient été provoqués par les intégristes qui voulaient refonder l'empire dissolu et son code inspiré de la religion comme dans les pays gouvernés par les lois islamiques. Ce système qui était un danger menaçant le développement du pays provoqua toutes les occasions pour détruire la république turque. Le même danger idéologique s'est redressé encore une fois de nos jours contre la république.

Malgré toutes ces tentatives destructrices les intégristes ne pourront pas réaliser leurs objectifs car le peuple turc dans sa majorité a compris le sens profond du système républicain en voyant les exemples de gouvernements intégristes et la décadence économique, sociale et politique de ces pays.

Grâce à la République, la Turquie a acquis beaucoup de nouveautés intellectuelles positivistes et elle a réalisé l'incroyable élan qui ne pouvait pas être imaginé du temps des gouvernements despotiques ou monarchistes. Maintenant nous devons nous battre contre les activités qui cherchent saboter et menacer notre République; sinon nous perdrons le système judiciaire digne de l'homme et la démocratie, mère du développement intellectuel et scientifique. Dans le monde actuel il existe des pays où les dictateurs intégristes règnent avec beaucoup de violence en causant la mort des masses. Pour cette raison nous devons être profondément conscients à tout moment du sens et de l'importance vitale des idéals républicains; c'est le seul moyen pour pouvoir défendre notre République qui nous promet autant de progrès prodigieux pour le futur.

Alp KAVAS 10/C

Nous voudrions bien que tu sois à côté de nous Mustafa Kemal, à côté de ce peuple qui te croit, qui te fait confiance et qui se bat inlassablement pour protéger la république que tu as créée. La seule vérité, c'est que ce peuple a besoin de toi autant que le premier jour.

Toi, Mustafa Kemal, l'homme politique et un grand révolutionnaire qui voulais toujours vivre avec la devise humanitaire "Paix dans le pays, paix dans le monde.", tu étais un homme intelligent, prévoyant, réaliste, attaché à ton pays et à l'indépendance. Ton réalisme t'a inspiré toujours une profonde lucidité. Dès le premier jour de ta vie tu as continué à travailler sans arrêt pour ton peuple. Tu as considéré la pensée laïque comme la règle principale de ta conception politique, ton idéalisme a assuré la sécurité à l'avenir de notre peuple et tu lui as montré tous les chemins de la civilisation. Avec ta volonté d'apprendre et ton amour de l'éducation du peuple, tu étais un révolutionnaire unique et exemplaire. Devant toi il y avait toujours un espace de guerre, des problèmes à résoudre ou bien un livre à lire. Tu as vécu comme un élève et en même temps comme un professeur. Tu étais un chef unique et tu l'as montré à tous les pays avec ton succès triomphal.

Quand nous observons l'essence de notre république qui est la meilleure façon d'administration pour le peuple turc, nous voyons seulement ton nom: Mustafa Kemal Atatürk. Pendant ces jours où nous commémorons le 75e anniversaire de notre république, mon amour de la patrie augmente de jour en jour, je comprends mieux le sens de la richesse que tu nous as

SOIXANTE ANNEES SANS TOI

laissée comme héritage et je me sens très heureuse et en sécurité.

On ne doit pas oublier que l'éducation que nous recevons dans nos écoles, tous les facteurs qui nous procurent la possibilité d'être des citoyens libres, sont les preuves du génie d'Atatürk qui était prévoyant et totalement comblé d'amour de la patrie; il nous a montré la bonne voie universelle et rationaliste qui est le meilleur guide pour tous les projets en vue d'élever la patrie.

La civilisation se crée grâce au niveau considérable de l'éducation. L'ignorance, l'inexpérience causent la défaite d'un peuple. C'est pourquoi Mustafa Kemal a été le pionnier averti de l'éducation nationale. Notre but doit être de conduire notre peuple au niveau d'une civilisation en perpétuelle évolution.

Mustafa Kemal déclare que "Dans une société où il n'y a pas d'indépendance et de liberté de conscience il y aura la mort et l'épuisement.", il dit ainsi une vérité qui est à l'origine de la vitalité d'un peuple. Moi, je suis consciente de l'importance qu'Atatürk attachait à l'éducation en disant que "La république Turque ne peut pas être le pays des cheiks et des derviches." . L'ordre le plus loyal et digne de l'homme, c'est l'ordre de la civilisation contemporaine. Je suis Turque; sauvegarder et défendre la République Turque est mon devoir principal. Dors en paix Mustafa Kemal. Les jeunes cœurs qui vont assurer à ce peuple l'indépendance éternelle seront toujours fidèles à tes principes sublimes.

BEYZA AKSIT 10-D

Behre a été aimablement invité à rédiger un article pour KARDELEN car, il avait manifesté en classe, un penchant évident pour l'expression libre. Voici le résultat de l'opération.

Frère Ange - Michel

En cette soixante-quinzième année de la République, je songe à la femme turque qui est l'héroïne de la Turquie. Ce sont les femmes qui ont senti, les premières, le danger. Depuis la dixième année de la République de Turquie, elles sont devant... Elles sont courageuses. Elles sont organisées... Pendant la guerre qui nous a donné la liberté, elles ont apporté les munitions et la nourriture. Elles ont gardé leur pays, tout en portant leurs bébés sur le dos et en pleurant silencieusement. Maintenant je regarde la soixante-quinzième année, et les femmes sont encore devant; et ce sont encore elles qui voient les dangers que court la République, les premières elles ont brandi les drapeaux et sont sorties dans les rues, avec enthousiasme. A l'école primaire, l'instituteur qui m'a enseigné l'histoire d'Atatürk et de la République était une femme. Les femmes sont toujours devant... Les femmes des grandes villes et les femmes des villages sont toujours devant. Je baise la main de toutes les femmes turques.

BEHRE KIRIKOĞLU (8-A)

Le salut échangé entre ATATÜRK et le Frère LUCIEN

Frère Lucien était surnommé ODUN, par les élèves. Les Anciens s'en souviennent bien. Il est né en 1909 et est mort le 3 février 1997, c'est à dire quatorze mois avant Frère ETIENNE. Il a travaillé à Saint Joseph de 1933 à 1936, une première fois, puis de 1939 à 1969.

Voici donc les faits.

C'était par un beau jour de 1934. Frère Lucien avait alors 25 ans et travaillait à Saint-Joseph depuis un an. Il était allé se promener avec Frère Basile, quatre ans plus jeune que lui. Frère Basile était arrivé à Saint Joseph en 1931 et allait quitter le collège, l'année même, pour continuer à travailler dans le grand et célèbre établissement des Frères de Sofia, en Bulgarie, nommé SS. Cyrille et Méthode.

Nos deux promeneurs revenaient au Collège. Mais je laisse Frère Lucien raconter lui-même la scène.

«Un après-midi de vendredi - c'était encore jour férié - Frère Basile et moi revenions d'une promenade. Sur la route bordant la Baie de Kalamiş, des militaires étaient postés des deux côtés à intervalles rapprochés. Arrive un convoi de moto-cyclistes encadrant une voiture découverte où trônaient Mustafa Kemal avec le Chah de Perse Pelivan (Şah Rıza Pehlevi). A leur passage, nous nous sommes arrêtés et envelopant nos tricornes (chapeau traditionnel des Frères depuis 1685), nous avons salué les Souverains. Mustafa Kemal sest presque levé et se tournant vers nous, il nous a salués en levant sa casquette. Il devait se rappeler les rabats blancs (le rabat est l'ancêtre de la cravate) de Salonique, sa ville natale, où, jeune officier, il assistait aux cours de français du soir, dans notre collège.»

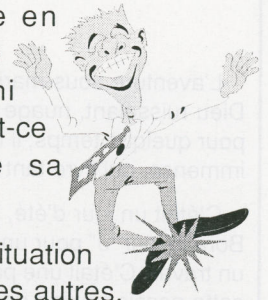
Nous connaissons le nom du professeur de français d'ATATÜRK. Il s'agit du Frère Rodriguez-Nicolas (Joseph CORDIER, de son nom civil), qui a vécu de 1855 à 1945. Il a été inhumé à Moulins, au centre de la France.

La scène racontée par le Frère Lucien se déroulait cinquante ans avant la création de la Marina que nous connaissons aujourd'hui, à Kalamiş. Entre le Collège Saint Joseph et la pointe de Fenerbahçe, c'était quasiment la campagne; et le Kurbağalidere était encore repaire de grenouilles et d'oiseaux migrateurs, tels certains pélicans qui font la fierté du musée de Saint-Joseph.

Frère Ange Michel

Le désespoir vaincu

Denise Legris, née en 1910, est une personne handicapée, n'ayant ni bras ni jambes, mais est-ce qu'elle se plaint de sa situation?

Elle se plaint de sa situation car elle est refusée par les autres. Quand on la voit tout le monde se moque d'elle, car elle est un monstre pour les autres. Mais il y a beaucoup de personnes handicapées. Elle, ne peut pas marcher, courir, danser, jouer, écrire... Elle a beaucoup de désavantages pour une personne. Elle ne peut pas se marier. Pendant toute sa vie, elle a besoin d'une personne qui l'aide; elle vit comme une esclave. Dans ce monde, elle est seule et handicapée.

Même si elle est une personne handicapée, elle a une mission à accomplir, comme tout le monde. Elle n'a ni jambes ni bras, mais elle peut écrire, dessiner avec sa bouche, elle peut se déplacer avec son tabouret. Malgré son handicap elle est très aimée par ses parents. Ses parents sont morts mais, avec son ambition extraordinaire, elle vit toute seule sans avoir d'aide. Elle est handicapée mais elle ne se plaint pas parce que, quand elle travaille, elle peut tout réussir... pas tout d'un coup, mais lentement. Elle n'a ni jambes ni bras, mais elle montre que si on travaille, on lutte, on peut réussir malgré toutes les difficultés.

Elle est une personne handicapée, mais même avec son handicap elle reste une personne. Elle est refusée par les autres, mais elle est ambitieuse: elle réussit à lutter pour la vie malgré son handicap. Elle est contente de sa vie car elle peut réussir...

Behre KIRIKOĞLU - 8/A

L'aventure sous-marine

- A la mémoire de notre regretté Bora Küçükberber -

L'aventure sous-marine offre à l'homme les mystères du fantastique et les plaisirs du fabuleux: trésor marin, Dieu ruisselant, nuage de boue liquide... Plongé dans le monde du merveilleux et de l'insoupçonné on s'oublie pour quelque temps; il faudrait pouvoir raconter chaque plongée une à une, chaque instant vécu au sein de l'eau immense, qui livre tant de secrets, pour pouvoir expliquer le charme qu'elle offre.

C'était un jour d'été, sans doute ardent et ensoleillé, un jour comme tous les autres des vacances, mais pour Bora le jour "J" pour une pareille aventure! Ce n'était sûrement pas un passe-temps pour lui ni un loisir, ni même un travail. C'était une passion insurmontable, un amour où il trouvait enthousiasme et solidarité. Il est évident que cette passion exige de l'homme beaucoup de courage et de patience... Evoluer sous quarante mètres d'eau où tout secours dépend d'une seule corde, demande de l'endurance physique pour lutter contre la fatigue; il faut aussi de la résistance morale pour ne pas perdre la conviction quand les recherches demeurent infructueuses. Notre cher Bora disposait de tout ce qui lui fallait pour se tirer d'affaire dans une situation difficile. Mais la bataille s'engageait dans un monde bien différent que le nôtre, loin du ciel; la mer se défendait par son inertie et commençait à devenir impitoyable. Le courage, la patience, la confiance, la résistance surtout devenaient peu à peu insuffisants pour Bora. Se battre contre la mer!.. Quelle audace! L'imprévu était le revers de la médaille! D'un côté le plaisir et l'enthousiasme de la mer, d'autre part son inertie sournoise dissimulant sa furie impitoyable!.. Bora n'avait pas sûrement eu l'idée d'un si mauvais accueil!..

La mer, égoïste, commençait à avoir raison de Bora. Notre pauvre ami essayait de survivre, de combattre; les minutes s'écoulaient et il n'y arrivait pas... Comme chacun d'entre nous, il avait des idéaux, des projets de jeunesse pour son avenir, surtout une passion à laquelle il ne voudrait jamais renoncer... la passion musicale, la batterie. Ardent et passionné pour toutes sortes d'activités sportives et musicales, il représentait l'image de la vraie jeunesse exaltée. La lutte entre Bora et le monde marin fut dure... la mer en fit injustement une victime. La bataille était impitoyablement gagnée par la mer qui ne lui avait accordé aucune chance. Pourtant la mer ne savait-elle pas qu'elle n'arriverait jamais à effacer de nos coeurs la mémoire de Bora où il avait gravé son nom avec des lettres d'or.

"Une âme qui s'élève élève le monde" dit un poète, celle de Bora éclairera l'univers à jamais.

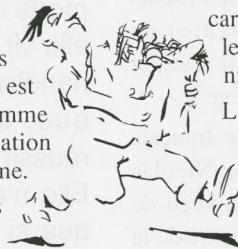
Aysegül KÖSELECI 9 B

LA CONSOMMATION ET LA DEGENERESCENCE

De nos jours, l'homme est environné non pas par d'autres hommes mais par des objets. Il est sous le règne des objets imposant la matière comme valeur indispensable. Aujourd'hui la consommation est considérée comme un droit naturel par l'homme.

Notre siècle est celui de l'opulence où les objets servent comme éléments de confort et de prestige. Ce dernier est plus important et plus dangereux puisque la consommation motivée par cette raison entraîne la déshumanisation de l'homme et la différenciation dans les couches variées de la société.

Les objets ne sont plus consommés pour leur fonction ou pour la satisfaction des besoins mais pour certaines références sociales. Ces références provoquent une hiérarchie sociale qui est le but de l'ordre de la production. Ainsi se pose le problème de l'égalité au fond de cette nouvelle mythologie qui veut dépasser la contradiction existant dans la société en proposant un niveau d'équilibre,

c'est-à-dire un "bonheur mesurable" pour tous. En effet la consommation est elle-même une fonction de l'inégalité car elle fait surgir des groupes sociaux qui n'ont ni le même goût pour partager les mêmes produits ni les moyens pécuniaires.

La vérité de la consommation est aussi une fonction de production collective car c'est pour les autres qu'on consomme. On ne parle plus de besoins véritables, car ils doivent être sans cesse créés et multipliés.

Dans une telle situation, le système de consommation n'est pas fondé sur le besoin et la jouissance mais sur des codes accordés à des objets et à une appartenance sociale. La consommation est devenue la morale de notre monde actuel. Si on admet que l'homme ne peut vivre sans consommer, doit-on admettre qu'il doit subir cette dégénérescence morale? Il est incontestable qu'une telle laisser-aller va dénaturer la société. C'est dans la responsabilité des gens conscients d'éviter les abus afin de donner aux autres l'exemple d'un comportement équilibré de consommation qui est nécessaire à la protection de la morale.

Begüm BENGİ 10 - C

LE MAL DE VIVRE MODERNE

George, un journaliste de 29 ans était bien à l'aise dans le petit compartiment du train. Il suivait de sa fenêtre entrouverte, les grands arbres tout verts, La Seine, la grande et large Seine qui va de Rouen au Havre couverte de péniches qui passaient. Seul avec ses pensées, il ne rêvait qu'aux trois jours qu'il allait passer dans la solitude reposante de la campagne.

L'air pur expiré par les arbres, le chant des oiseaux amoureux, l'écoulement paisible du fleuve le mettaient déjà dans un autre état d'âme; les petits rêves d'un homme qui s'était beaucoup ennuyé des problèmes quotidiens souvent complexes de la vie urbaine regagnaient déjà sa pensée car il était en train d'entrer dans le monde enchanteur du voyage vers la campagne. Le brouhaha des rues, les comportements mécaniques des gens insensibles, les cancans étaient tout à fait loin de son esprit. Arrivé à la gare, il s'est aperçu brusquement que les visages des voyageurs avaient un aspect très différent: ils n'étaient plus les figures glaciales, somnolents et dénaturées par un calme de pierre. Au contraire il a remarqué que les gens avaient des visages en très bonne santé avec des grimaces puériles et embellis de sourires radieux, pleins de tempêtes d'enthousiasme débordant, il a redécouvert le vrai être humain dans ces visages qui s'emparaient de son regard.

George a senti une étrange solitude au milieu de ses gens heureux en découvrant que l'existence était bien lourde dans la ville moderne qui détruit tous les sens humains. On connaît le coupable qui produit cet effet: la technologie contemporaine avec toutes ses tentacules accaparantes. En effet nous est-elle si nécessaire qu'on le croit?!

Nous sommes, nous aussi, aussi perplexes que notre héros devant ce géant qui nous a rendus esclaves. Nous nous servons de la technologie dans tous les domaines de notre vie mais je doute qu'elle soit partout si indispensable. La télévision dont certains sont

devenus déjà esclaves n'est qu'une boîte à bêtises pour moi; prenons l'exemple de l'ordinateur pour mieux juger: l'être humain l'a inventé pour que cet appareil l'aide, mais avec le temps cet objectif a changé. L'ordinateur a continuellement évolué et il nous a dépassés. Je ne veux pas penser qu'une machine puisse être meilleure que son inventeur. Avec cette utilisation exagérée de la technologie nous avons commencé à perdre les heures précieuses de notre vie qui n'est pas très longue malheureusement. Nous souvenons-nous de la nature qui nous est offerte? Depuis combien de temps ne voyons-nous pas la pleine lune avec toute sa clarté?

On nous répète continuellement que la technologie facilite notre vie, je ne comprends pas cette affirmation; la vie est-elle tellement difficile? Le XXe. siècle fut un siècle de guerres qui ont changé la face du monde entier. La technologie avec laquelle nous avons inventé des armes redoutables nous a rendus plus criminels que jamais; les états puissants ont commencé à être de plus en plus compétents dans l'invention des armes ultramodernes. L'humanité souffre aujourd'hui des conséquences graves de ces inventions: des milliers de gens morts, des enfants orphelins et malades pour longtemps. Les rayons-x provoqués par les centrales nucléaires, la pollution d'origine technologique menacent notre vie. Au lieu de trouver des solutions à la faim, au chômage et à la malnutrition le génie créateur se donne totalement, à mon avis, à l'invention des armes nouvelles.

Je vous conseille de retrouver votre beau sourire en détournant votre regard de tout ce qui nous rend esclaves de la technologie, il n'est pas très difficile d'en adopter un usage rationnel en refusant les formes trompeuses qui volent notre temps de vivre conformément à notre nature humaine.

Le 12 Novembre, un jour scolaire qui me semblait très ordinaire, est devenu une journée spéciale où nous avons eu l'honneur d'accueillir l'écrivain bien connu, Pierre Assouline. M.Assouline avait préféré une conversation en classe qui est plus familière et plus favorable au contact intime avec peu d'élèves.

Le célèbre écrivain d'origine Marocaine et d'expression française a commencé sa parole en parlant de sa jeunesse, de ses années de lycéen... Il était un élève de nature calme qui s'est toujours intéressé à écrire. Il ne prenait pas trop au sérieux ses cours et son baccalauréat car il croyait que terminer le lycée serait la finalité mais il avait eu tort. Après quelques années il s'est rendu compte que ce n'était que le commencement. Pendant ces années-là bien sûr il a beaucoup écrit et commenté; mais il ne rêvait pas d'être écrivain. Son idéal était plutôt d'être journaliste. Il avait même créé une image de journaliste idéal qui faisait de grands voyages, qui voyageait de pays en pays pour faire des interviews. A 18 ans il est devenu journaliste; mais on ne lui a même pas donné un seul billet d'avion. La seule chose qu'on lui a offerte était deux ou trois tickets de métro parisien qui devaient lui suffire. Comme il n'a pas pu trouver ce qu'il cherchait dans ce métier il nous a donné quelques petits conseils: "Choisissez bien vos études et votre métier. Faites des recherches, prenez vos décisions consciemment. Et n'ayez pas peur de prolonger vos études si vous pensez qu'ils vous serviront davantage."

Le journalisme n'était pas le seul métier qu'on lui avait proposé. Un jour on lui a demandé d'enseigner aux élèves de Sciences Politiques. Il devait leur apprendre "comment lire effecti-

RENCONTRE AVEC UN AUTEUR FRANÇAIS

vement". Chaque semaine il choisissait un texte de Zola ou de Proust et il les lisait à haute voix en classe. Il insistait sur chaque paragraphe, chaque phrase, même sur chaque mot, en se demandant "Pourquoi? Pourquoi l'écrivain a mis ce signe, a choisi ce mot?". Il enseignait à réfléchir plutôt qu'à lire.

Il a raconté ce souvenir en se plaignant un peu de notre société, de la société de consommation, de la société des gens qui ne savent pas réfléchir. Il a expliqué ce problème en faisant référence à un seul mot qui est populaire dans ces dernières années: "La Télécommande". Tout a commencé par l'invention de ce petit appareil qui nous a rendu de plus en plus paresseux. Quand une émission ne nous plaît pas et qu'on veut passer sur une autre chaîne on n'ose même pas à se lever. On n'appuie que sur l'une des boutons de la télécommande et voilà on zappe, on zappe de nouveau avec un tout petit mouvement de doigt.

Ce que M. Assouline nous a dit n'était pas qu'une simple histoire de télécommande; mais une question beaucoup plus générale. Ce problème nous saisit partout même dans le monde des écrivains populaires. Les écrivains de notre siècle qui font partie de la société de "zapping" préfèrent dorénavant leurs oeuvres avec des événements inattendus, des "crises" pour les rendre plus intéressantes. M. Assouline explique cette méthode avec les mots: CRISE-PASSÉ-DRA-ME-DÉNOUEMENT. D'abord les lec-

teurs sont attaqués par la crise, puis on leur offre "le passé et le drame". C'est à dire on leur explique les conditions et le drame qui font partie de la vie quotidienne de l'individu. Dernièrement on finit par un dénouement simple. Tous ces mots ont l'air d'être une toute nouvelle formule magique; mais ce n'est que "la formule de la Tragédie Grecque". M. Assouline n'aime pas cette méthode, ne l'utilise pas dans ses oeuvres biographiques. Sa méthode est fondée sur de longues recherches et une longue période de temps où il essaie de vivre selon la façon de vivre de ses caractères. Par exemple, pour son dernier roman il avait gagné l'habitude d'aller au théâtre chaque soir, comme le faisait son héros. Il accepte que cette méthode est un peu différente de celle de l'écrivain populaire mais il ajoute aussi que ça marche assez bien... Il termine sa parole avec un petit sourire sur son visage et nous offre la phrase clé de l'écrivain: "l'examen de l'écrivain c'est la réaction du peuple".

L'agréable entretien qu'on a eu avec M.Assouline a duré une heure à peu près. A la fin d'une heure; nous avions tous un heureux sourire, des regards reconnaissants sur le visage. Plusieurs d'entre nous avaient décidé de lire les livres de cet écrivain francophone qui nous avait tant impressionnés. Nous étions tous entourés par un sentiment à la fois d'étonnement et de bonheur. La conversation était finie pour ce jour - là je dis. J'ai dit "pour ce jour-là" car M.Assouline avait laissé des traces, des questions, des anecdotes agréables, des formules magiques dans nos esprits, mais surtout il nous avait laissé un souvenir inoubliable et riche d'inspiration.

LA LIBERTE À NOTRE ÉPOQUE

Dans les temps primitifs, la vie des hommes n'était pas très différente de celle des animaux. Leur vie dépendait de la condition d'être plus fort que leurs ennemis, de pouvoir chasser en évitant de l'être. Ils vivaient une vie presque sauvage, ils vivaient dans un monde sans limites, sans règles, ils continuaient leur vie suivant leur instinct animal. Avec le temps une idée de communauté a surgi dans leur esprit et celle-ci a apporté avec elle des bornes et des règles auxquelles ils devaient obéir. L'homme a perdu peu à peu sa liberté et il est entré dans un cercle, pour la première fois il a fait des concessions à son indépendance, il a accepté certains interdits. Aujourd'hui les obligations d'une vie civilisée continuent à nous limiter. Cela fait naître dans nos têtes certaines questions telles que le sens de la liberté et les preuves de son existence.

Pour moi la vraie liberté est possible si on agit avec les instincts naturels. Mais agir comme les hommes primitifs est impossible dans cette société que nous avons composée, parce que vivre uniquement suivant les désirs personnels peut amener la communauté vers un chaos. Les lois, les règles morales, les coutumes et les conventions sont des principes constitutifs qui mettent des frontières à la vie humaine et à sa liberté.

Même dans les démocraties, qui offrent les plus grandes libertés politiques, les gens ne sont pas vraiment libres puisqu'ils se passent de leur liberté pour la vie sociale et pour pouvoir respecter les

droits des autres. Cela nous montre qu'aujourd'hui il ne s'agit pas d'une liberté dans le sens absolu.

Notre liberté n'est pas seulement bornée par les habitudes de la vie commune; les effets de la technologie, le besoin de gagner de l'argent, les abus des autres, la toxicomanie et les débauches de toute sorte affectent notre liberté. Pour gagner leur vie les gens qui rencontrent des problèmes cherchent parfois le soulagement dans les produits nuisibles à la santé, comme l'alcool, le tabagisme et la drogue, auxquels ils s'abandonnent et en deviennent prisonniers. Et un grand nombre de gens à cause de la technologie (par exemple la télé, l'ordinateur) abdiquent leur temps qu'ils pourraient utiliser pour développer leur culture et leur identité spirituelle.

Nous comprenons ainsi que la liberté idéale que nous cherchons dans la société n'existe pas. Les gens continuent à vivre dans les limites qu'ils ont fixées pour des raisons qui sont dans la nature et dans l'existence sociale, auxquelles s'ajoutent celles qui sont provoquées par les habitudes des temps modernes. Les gens continuent à créer inconsciemment des servitudes et ils appliquent les règles qu'ils ont adoptées suivant les progrès et les conflits qu'ils ne peuvent pas résoudre facilement. Dans cette situation il n'est plus question d'être vraiment libre ou pas mais plutôt de fixer bien les moyens permettant d'utiliser de la meilleure façon les droits humains correspondant aux principes d'une époque où on est continuellement en train de définir aussi les devoirs de chaque citoyen.

Ceren DEMİRCİ 10-C

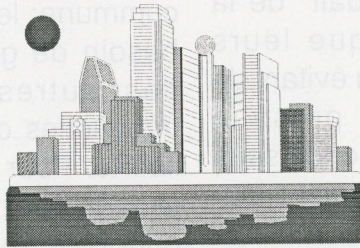
Autrefois les gens se déplaçaient fréquemment pour des raisons différentes afin de pouvoir fixer un lieu convenable pour une vie stable et organisée. La négation de la vie nomade fut un début annonçant le développement de la société et la supériorité de l'homme à la nature.

Depuis ces époques les hommes se sont efforcés pour rendre plus vivables et beaux les centres régionaux où ils se sont installés. Les habitants y ont manifesté leurs fêtes, leurs plaisirs et leurs besoins propres à la vie commune. L'ambiance de leur milieu a progressivement changé; les campagnes, les villages et les villes se sont formés et ils ont développé en même temps les formes de culture.

La ville qui est devenue la plus grande unité d'organisation démographique et économique, a acquis dans l'histoire de bonnes et de mauvaises propriétés et a gagné une importance selon sa situation géographique. Il y a des villes qui ont connu de meilleures occasions pour se développer et emboîter le pas aux changements des conditions générales et sont devenues des villes modèles avec leur planification exemplaire du point de vue technique et sociologique offrant à leurs habitants les meilleures conditions d'y vivre.

Certaines autres villes ont su mieux protéger leurs traditions et les traces essentielles de leur histoire. Ces villes, par rapport aux cités modernes me paraissent humbles et me donnent

LA MAGIE DE LA VILLE

l'impression qu'elles enferment une âme mystérieuse.

En tous les temps la vie dans la ville a offert plus d'occasions, de facilités et de beautés architecturales qui ont attiré les habitants de campagne. Mais malgré tous ces avantages, la vie dans la ville a un côté qui fatigue, qui déshumanise, qui rend monotone l'existence de l'homme, car il existe dans la ville des moules qui rendent la vie humaine assez mécanique. Tous les jours, les hommes se lèvent à la même heure, vont au même travail, s'occupent des mêmes sujets et chaque soir ils rentrent épuisés des mêmes occupations qui leur ôtent la grande part de la joie de vivre si bien qu'il leur arrive de ne pas savoir comment passer un jour de congé qui est une précieuse occasion pour se donner aux loisirs qui sont l'antidote de l'épuisement. Il arrive aussi que les hommes ne se connaissent plus, oublient totalement les plaisirs doux et tombent dans les pièges de la déshumanisation. La vie dans la mégapole impose la monotonie désespérante de l'itinéraire logis-locaux professionnels.

En principe la mégapole impose sa véritable raison de combat qui est celle de gagner beaucoup et à laquelle s'unit la dureté des conditions de la ville: c'est ainsi que l'homme se rend de plus en plus matérialiste et perd l'efficacité de sa vie spirituelle et morale de sorte qu'on observe que les relations humaines ne sont plus sincères et que la franchise a perdu son sens.

Une autre raison de cette hypocrisie est le détachement des gens appartenant à des classes sociales différentes; parmi ceux-ci on peut rencontrer des individus entraînés par l'exode rural et tourmentés par la magie de la grande ville qui leur a épargné la grande part de ses promesses. Un grand paradoxe s'installe à cause d'une multitude de gens qui ne partagent ni les mêmes valeurs culturelles ni les mêmes loisirs. C'est pour cela qu'il existe des manques de dialogues, des conflits divers, des observations et des sentiments contradictoires.

D'autre part ces diversités sont favorables pour le développement de l'imagination de l'individu à condition qu'il soit capable de s'y adapter sinon il peut se sentir bouleversé et en devenir la victime.

Malgré ses désavantages la grande ville reste encore l'espace des rêves merveilleux et des promesses extraordinaires: Istanbul en est une preuve qui exerce encore sa magie sur ceux qui la subissent et sur ceux qui se préparent pour la subir. Il existe des villes qui récompensent quand même les peines et les sacrifices.

Ayçe ZEKİOĞLU, 10 C

L'HUMANITÉ ET SON RÊVE ABSOLU

Un jour, un enfant est né. Pour lui, rien de tout ce qui l'environnait n'avait de sens. Il ne les distinguait même pas clairement. Il n'était pas conscient de son existence. Venir dans ce monde n'était pas son choix mais celui de ses parents. Mais dès le moment de son arrivée dans ce monde il fera des choix très importants qui vont jouer un rôle considérable déterminant sa liberté.

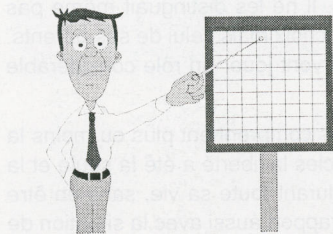
Quand on dit liberté, presque tout le monde a le même avis sur cette notion. Les gens comprennent plus ou moins la même essence pour la définir. Mais ils ne savent pas souvent que pendant plusieurs siècles la liberté a été la seule et la plus grande passion de l'humanité. Ils ignorent peut être autant que chaque personne durant toute sa vie, sans en être consciente en tout moment, lutte pour sa liberté et sa singularité. Cette lutte peut être en rapport aussi avec la situation de son pays.

La liberté est un but très difficile à atteindre. Pour le réaliser il faut souvent s'affranchir des obstacles durs en donnant la preuve de notre endurance. C'est au moment où l'on rencontre l'un de ces obstacles capables de nous décourager qu'on a le désir ardent d'être "libre comme les oiseaux". Mais il ne faut pas oublier que même les oiseaux ne sont jamais tout à fait libres; eux aussi se trouvent face aux dangers multiples qui menacent leur vie. Donc il ne faut jamais oublier que la liberté est très précieuse comme la grande quantité de pièces d'or qui nous flattent mais qui nous coûtent les difficultés de les obtenir.

Dans ce monde nous sommes les esclaves d'une fatalité omniprésente et parfois tyrannique. Nous nous croyons libres mais nous ne le sommes pas en réalité et nous ne sommes pas assez conscients de cette réalité assez amère de notre existence sur laquelle est fondée le mythe de Sisyphe qui se révolte et découvre un moyen de lutter contre la fatalité, cela devient sa passion. C'est ainsi qu'il deviendra vraiment libre, ce qui n'est pas en fait la liberté du corps mais celle de l'âme et de l'esprit. Mais tout le monde n'est pas Sisyphe et ne peut pas comprendre cette situation complexe de l'homme devant l'impitoyable fatalité qui agit sur les hommes comme un metteur en scène et l'être humain devient un simple acteur qui joue le rôle qu'elle lui assigne. Tout comme dans la pièce l'acteur est un individu libre mais en réalité suivant le regard du spectateur il fait ou il dit ce que le metteur en scène lui a ordonné, ce qui fait que sa liberté est une fiction. La vie est donc comme une pièce de théâtre durant laquelle les vivants se croient libres. Mais en réalité ils sont des esclaves qui mènent une lutte dans la mesure où ils sont plus ou moins conscients et ont quelque passion pour la liberté.

Le rêve absolu de la liberté de l'homme sera toujours justifié par ses actes courageux contre le fatal qui sera présent sous des aspects différents selon les époques. Sa grande joie est cachée dans cette lutte.

La mégapublicité

Le lever du soleil sourit chaque matin sur la fatigue lourde de notre vieille ville, au même moment le cri artificiel du coq de nos réveils nous rappelle le temps du travail. Chaque matin, avant d'ouvrir la porte de notre immeuble nous retrouvons les brochures publicitaires déposées à l'aurore qui nous saluent avec toute leur sympathie. Attirés, impressionnés par leur aspect multicolore nous en prenons quelques unes avant d'inspirer la fraîcheur matinale du nouveau jour.

Les messages du monde de la publicité nous parviennent presque à tout moment: dans le taxi que nous prenons, dans le car qui nous amène à l'école nous entendons la voix insupportable d'une jeune dame qui nous annonce la mise en vente ou les vertus d'un nouveau produit. Nous la subissons. Les grands panneaux de publicité avec leur éclat souriant accompagnent la voix de la radio: nous les admirons. Les écrans gigantesques de la ville nous présentent un nouveau monde à découvrir qu'une agence de voyage vient de "créer". Allez, réveillez-vous! Le métropolis vous salue avec ses variétés de messages et d'images publicitaires.

Je me demande souvent si la publicité moderne accomplit une mission innocente ou elle provoque des effets destructeurs. Depuis un demi siècle l'homme,

comme dans chaque domaine de la vie subit les maux de l'abus, même en ce qui concerne son indépendance. Les relations humaines fondées sur le respect réciproque, sur l'amour de l'homme, sur la collaboration humaniste, ont perdu leur sens si bien que l'homme erre inconsciemment dans cet abus cruel et dangereux. On observe surtout actuellement qu'il est capable de créer des masses défendant une idéologie commune grâce aux certains agents magiques: la publicité moderne joue le même rôle qu'un aimant grâce à la splendeur de son génie. L'intelligence profonde de l'être humain est habile à dominer, à conditionner les autres en se servant des ruses de la publicité qui motive le cerveau comme une chanson romantique et nostalgique en introduisant le peuple dans un spectacle majestueux et discret provoquant beaucoup d'étonnements et décoré par des feux artificiels qui magnifient énormément les images. La publicité est devenue un des agents principaux de la diffusion de la présentation d'un produit, elle fait partie ainsi de l'immense secteur économique du pays dont la survie et le développement dépendent du système de la concurrence, elle est par conséquent un moyen indispensable de la globalisation, du capitalisme et du libéralisme.

Certes, la publicité qui nous attaque dès le matin a des avantages particuliers mais n'est-elle pas aussi un piège dangereux, horrible et hostile à l'homme puisqu'elle menace le sens critique de l'être humain; n'est-il pas vrai qu'elle détruit le fonctionnement du mécanisme de la réflexion, du jugement et de l'argumentation!..

"L'homme dans un groupe"

c'est parfois un membre brillant, actif, producteur et libre de la société, mais, par contre, il peut devenir aussi un danger, une plaie saignante, un trou profond sur une surface lisse: bref "un être cynique". Les producteurs de publicités sont tous des "professionnels". Ils sont capables de créer des centaines de techniques pour manipuler l'opinion publique; puisqu'ils font d'abord des enquêtes ils y réussissent souvent.

Influencé par la puissance du message, l'individu abdique son pouvoir de décision et il renonce à sa liberté. Le groupe secrète un chef et les producteurs, grâce à leurs "idées géniales" persuadent d'abord ce chef que les autres, inconscients et hypnotisés, imitent aussitôt. Comme le chant d'un rossignol, la publicité multicolore, scintillante, accapare les gens avec sa magie, les rend esclaves d'une consommation effrénée.

Le problème essentiel c'est de trouver des moyens pour abolir cette maladie incidieuse, des moyens qui pourront rappeler à l'homme que ses choix doivent être rationnels et libres. Pour l'instant cela paraît difficile car il existe aussi des techniques pour ceux qui sont moins crédules que les autres, il n'est pas facile d'inculquer dans l'esprit du peuple le droit de liberté contre tous ces produits qui le convoitent. Il faudrait rappeler systématiquement aux gens les dettes qu'ils ont pour limiter cette consommation frénétique organisée par la publicité. L'instinct grégaire s'incline devant nous avec un respect cynique. Chaque fois qu'il offre généreusement sa liberté à son tribu l'homme doit être lucide et intelligent.

Merve ÖZDEMİR KIRAN 9 A

L'AVENTURE DU MOT D'OR (25-30 NOVEMBRE 1998)

Le 25 Novembre 1998. Je prends le métro de Belleville où j'ai passé la nuit chez une copine pour rejoindre les autres du groupe du Mot d'Or 98, à la résidence internationale du Fiap Jean Monnet dans le 14ème. Je n'ai pas d'idée sur ce qui m'attend, je suis juste contente d'être à Paris de nouveau. Je trouve facilement la résidence. Je remonte dans la chambre 202, et je fais la connaissance de deux des filles avec qui je vais partager cette chambre à huit pendant une semaine.. C'est ainsi qu'a commencé l'aventure du Mot d'Or, d'une semaine qui a eu l'effet de toute une année, partagée en amitié et solidarité, apprenant à nous tous le vrai sens de la Francophonie...

Venus des pays tellement différents: France, Italie, Espagne, Turquie, Pologne, Macédoine, Russie, Allemagne, Sénégal, Gabon, Mauritanie, Inde, Maroc, Portugal, Islande, Nouvelle Calédonie, Maurice, Martinique... on était une vingtaine de jeunes de 18 à 25 ans, dont d'étais la plus jeune. Tant de jeunes avec leurs identités locales, leurs passés, leurs cultures et leurs esprits réunis sous la francophonie. N'est-ce pas évident que cela va créer plein de conséquences et effets?

Eh oui. Le Mot d'Or a été une expérience magnifique pour nous tous. Pendant tout le séjour, nous n'avons eu que trois obligations dont la première était la journée des affaires. Pendant toute une journée, nous avons assisté à de longues conférences sur l'économie, le français des affaires, le français dans le monde qui est sans cesse en train de se globaliser et sur le rôle de la francophonie dans les affaires. Ensuite les professionnels du sujet, nous ont remis nos prix. Il faut avouer que nous n'étions pas modestement fiers!!

Après une belle réception à l'Hôtel de Ville, nous avons été est reçus à l'Agence de la francophonie (autrefois appelé ACCT) nous avons regardé un film sur la Francophonie dans un grand nombre de pays francophones, francisants ou francophiles. Oui! Ce séjour a enrichi bien notre vocabulaire! On se présente et on discute longuement sur ce que représente la francophonie pour nous et dans le monde entier. Entre tant d'idées différentes, on est tous d'accord sur un point bien précis: "La francophonie, c'est une entité, un tout complet de solidarité, de fraternité et de sensation profonde de paix formé grâce à l'apport d'une langue. N'est-il pas vrai de dire que le seul héritage positif

laissé à l'Afrique de l'ouest et du nord de la colonisation est l'héritage du Français? Sinon, comment on serait là-bas dans une telle diversité? On est tous fiers de pouvoir parler français, et on sent cela tout au fond de notre coeur. Quand on sourit, c'est toujours avec cette dignité.

Le partage et la solidarité, ainsi que le respect de toute différence, sont les sentiments gravés dans les esprits durant le temps merveilleux de l'échange. On est libres dans Paris, et on en profite pour voir cette ville magique, nuit et jour jusqu'à ses plus petites parcelles. Ensemble ! Puis, tous les soirs, c'est la fête. On s'entend tellement bien, on est tous heureux d'être ensemble. On ne dort que 1-2 h. chaque nuit, pour ne pas perdre ce temps limité et précieux qu'on est en train de passer ensemble.

Que de souvenirs inoubliables... Puis, nous avons appris tant de détails sur nos différentes cultures! Quand on veut aller aux toilettes, par exemple, on dit qu'on va "chez le chef du village" d'après la coutume gabonaise!

Mais comme toute chose inoubliable, nos jours au Fiap sont vite finis. Le matin du 30 novembre, c'est l'heure des "au revoir" et des "adieu" déchirants ! On est tous tristes, mais aussi conscients que cette rencontre n'est que le début de nos amitiés (Ce qu'on se prouve après, en s'écrivant tout le temps, et en organisant un grand rendez-vous pour l'année prochaine...) Pour prendre l'avion d'Istanbul de Charles de Gaulle, je quitte mes amis, tout à fait consciente du nouveau rôle que j'entreprends. J'éprouve qu'il n'y a, au fond de mon cœur que ce désir fatigant de sentir toujours plus qu'il faut à propos de ce qu'on a nouvellement connu : un peu de Martinique, de Gabon, de Maurice ou de Nouvelle Calédonie...

UN PETIT MOT SUR LE MOT D'OR

Le Mot d'Or est un concours international professionnel d'après 18 ans, , organisé depuis 1998 par l'APFA (Action pour Promouvoir le Français des Affaires) en rapport avec beaucoup d'autres organisations de langue et d'économie, fondé sur un esprit de pluriculturalisme et de plurilinguisme. Il est aussi connu comme "la Coupe Francophone des Affaires" et a plus de 300.000 candidats de tout pays -y compris la France dont environ 30.000 sont honorés comme lauréats et une vingtaine comme meilleurs lauréats dans divers sujets.

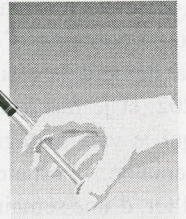
Aslıgül BERKTAY - 11 - C

L'HEPATITE

C'est une maladie causée par l'inflammation du foie et qui peut être très dangereuse. On sait qu'elle est d'origine virale et peut se transmettre par voie sexuelle, sanguine ou par les eaux sales. Les trois types d'hépatite (A,B,C) peuvent nous conduire à la mort par évolution en cirrhose ou en cancer. Après contamination, les virus pénètrent dans les cellules de foie où ils peuvent rester inactifs de nombreuses années. L'individu est alors porteur du virus.

MODES DE TRANSMISSION DU VIRUS DE L'HEPATITE

- A) Les eaux sales.
- B) Voie sexuelle ou sanguine (transmission par exemple:Mère-Enfant)
- C) Même mode que l'hépatite B.

QUELQUES RENSEIGNEMENTS SUR L'HEPATITE B:

Au cours des dernières années, les connaissances dans les domaines de la biologie du virus de l'hépatite B (HBV) et de la prise en charge de la maladie dont il est la cause se sont considérablement accrues. Ce virus est responsable de plusieurs formes différentes d'atteinte hépatique:

1. L'hépatite aiguë qui se guérit spontanément.
2. L'hépatite chronique qui se manifeste par des poussées intermittentes ou persistantes de nécrose cellulaire et d'inflammation.
3. La nécrose hépatique massive aiguë ou chronique et qui conduit souvent à la mort.

Aujourd'hui il existe non seulement un traitement spécifique contre l'hépatite, mais nous avons maintenant une connaissance plus approfondie des répercussions de la maladie sur le patient et sa famille, c'est pourquoi il est important de bien connaître le type d'hépatite en cause et le virus responsable.

REMARQUE: On compte de 150 000 à 250 000 porteurs de l'hépatite au Canada.

• La maladie est endémique chez certains groupes de population, notamment les immigrants de la Chine, de Hong Kong, de Taïwan ou d'Inde.

ENVISAGER LA VACCINATION

La vaccination contre le virus de l'hépatite permet de relier les résultats de l'épreuve à l'une de ces trois possibilités. Ainsi une vive réaction anamnétique se développera après une seule injection du vaccin chez les patients qui ont déjà été infectés par le virus. En revanche aucune réponse immunitaire ne sera généralement observée chez les porteurs chroniques et ce même après la troisième dose. En ce qui concerne l'hépatite B un vaccin a été mis au point mais qui présenterait certains risques pour certains individus...

QUE POURRONS-NOUS FAIRE?

- Faites attention à l'eau que vous buvez! (Hépatite A)
- Se faire vacciner contre l'hépatite A si vous décidez aller, visiter ou vivre dans certains pays!
- Respectez certaines règles d'hygiène:
 - Utiliser les moyennes qui évitent la contamination par voi génitale
 - Lavez les mains!

LE DEMON BLANC ET LE DEMON NOIR

Il était une fois dans un pays lointain deux grandes montagnes. Mais ces deux montagnes étaient très différentes l'une de l'autre. L'une s'appelait La Montagne Blanche. Elle était couverte de forêts vertes. Les oiseaux volaient librement au-dessus des arbres. Leurs gazouillements se mêlaient au chant joyeux des rivières dont l'eau coulait comme si elle courait et les animaux jouaient sans courir aucun danger. Quand on était là, on oubliait tout. On entendait le chant des oiseaux, le souffle du vent et les feuilles qui craquaient sous les sabots des gazelles. On voyait les rayons du soleil qui essayaient de participer à cette atmosphère joyeuse de la forêt en traversant les feuilles des arbres qui les en empêchaient. Le bonheur, la paix et l'amitié y étaient l'essentiel. Quant à l'autre montagne, tout était différent de ce qu'on voyait ici. On l'appelait la Montagne Noire. Les aigles et les animaux féroces en étaient les seuls habitants. Ni oiseaux, ni papillons, ni lapins, ni écureuils : on y entendait seulement les tigres et les vipères n'y manquaient pas. Les arbres s'élevaient vers le ciel comme s'ils voulaient le fendre et l'obscurité totale régnait sur toute la montagne. On y entendait parfois des cris désespérés et on ne savait d'où ils venaient. Il y pleuvait toujours et les éclairs n'y manquaient pas. Il y faisait froid.

Et notre petit village se trouvait dans une vallée entre ces deux montagnes. Les habitants du village étaient toujours heureux. Les gens s'occupaient d'agriculture et ils savaient se contenter de ce qu'ils possédaient. Ils se réveillaient avec les premiers rayons de soleil, travaillaient toute la journée en chantant et en dansant et rentraient chez eux vers le soir. Tout se passait normalement et ce qui établissait cet ordre, c'étaient les deux démons : Le Démon Blanc et le Démon Noir qui vivaient dans les montagnes.

Les gens aimaient beaucoup le Démon Blanc. Ils lui rendaient visite presque tous les jours, ils lui offraient des fruits, des légumes, de la viande pour qu'il se nourrisse bien. Lui, le Démon Blanc les aimait aussi. Il les aidait quand ils avaient besoin d'aide. Il les guérissait et les protégeait du Démon Noir. On pouvait dire que ce démon était le symbole de tout ce qui était beau et bien.

Mais il ne fallait jamais oublier qu'il y avait aussi un Démon Noir, qui, lui était très méchant. Il cherchait une occasion pour supprimer le Démon Blanc, pour envahir le village et captiver les hommes. Les

urs terrains et construisaient leurs maisons près du Démon Blanc et de sa montagne. Il était là pour l'équilibre et donc tout se passait bien : les gens étaient contents et heureux.

Mais un jour, un grand nuage noir a couvert le ciel. Les violentes pluies ont débuté avec les orages. Les terrains ont été ruinés. Tout est devenu mauvais, c'est à dire l'équilibre a été perdu. Et tout cela parce que le Démon Blanc était tombé malade. Il mourrait quelques mois plus tard si on ne lui apportait pas le médicament dont il avait besoin : le sirop noir. Cela était impossible pour les villageois puisque ce sirop se trouvait dans les racines noires de l'arbre noir qui était planté dans le terrain noir du Démon Noir où personne n'osait aller.

Les jours passaient. La maladie du Démon Blanc était devenue grave ; il mourait petit à petit. Le village avait perdu toute sa joie. Les gens ne chantaient plus, les visages étaient devenus mornes, le sourire avait disparu des lèvres. En plus, le Démon Noir était hors de contrôle. Il essayait de tromper les habitants du village et les enlevait. Il les emmenait à la montagne, il les faisait travailler dans des conditions très dures et enfin, il les dévorait. Petit à petit, il a obligé les gens à le suivre. Le Démon Blanc ne pouvait plus rien faire pour l'empêcher et cela le rendait encore plus malade.

Les jours continuaient à passer sans que personne fasse quelque chose, sauf trois personnes : Menis, Nes et Méri. C'étaient trois filles du village qui avaient entre quinze et seize ans. Elles étaient vraiment très sympathiques. Elles aimaient aider les gens, c'est pourquoi elles ont décidé de sauver les villageois et d'aller chercher le médicament, même si elles risquaient de mourir. Mais comment allaient-elles faire ? C'était le seul problème. Elles n'avaient pas beaucoup de temps pour réfléchir. Le temps coulait rapidement et l'état du Démon était critique.

Elles ont réfléchi pendant deux jours et deux nuits, elles ont demandé des conseils au Démon Blanc qui d'abord, ne leur a pas permis de partir. Mais après, il a compris que c'était la seule solution et enfin, ils ont fait ensemble un plan excellent. Elles ont raconté leur plan aux habitants du village et elles ont demandé leur aide. D'abord, les vieux et les femmes ont cousu des poupées. Ils les ont remplies de coton. Ils leur ont fait des yeux avec des boutons et des cheveux avec de la paille. Pendant ce temps, les hommes et les garçons du village ont construit une grande voiture qu'ils ont remplie de paille. Ils ont placé les poupées qui semblaient vraiment vivantes au-dessus. Et un jour, ils ont décidé de partir.

Pour la suite, Menis, ses amies et quelques villageois ont attendu le soir. Le soleil était à peine couché qu'ils se sont mis en route. Ils étaient cachés dans la paille, au-dessous des poupées. Ils roulaient lentement et essayaient d'agir en silence pendant tout le trajet. Quand ils sont entrés dans la forêt, ils ont commencé à entendre les cris et le vent. Il pleuvait. Les roues de la voiture écrasait les feuilles. Menis et les autres avaient peur mais ils n'avaient pas d'autre choix pour sauver le village. On comprenait que les chevaux aussi avaient peur car ils hennissaient fort et s'arrêtaient souvent.

Vers minuit, ils sont arrivés à la grotte du Démon Noir. On entendait le ronflement du Démon, donc, il dormait. Menis était très contente car, pendant tout le trajet, elle avait craint de trouver le Démon éveillé. Menis et ses amis ont quitté la voiture après l'avoir mise dans la grotte. Les esclaves étaient dans des cages. Menis, Nes et Méri sont allées chercher l'arbre noir et pendant ce temps, les autres ont commencé à ouvrir les portes des cages. Il y avait au moins six grandes cages avec une dizaine de personnes dans chacune. Les gens sauvés étaient très heureux et tout allait très bien.

Soudain, il s'est passé quelque chose d'inattendu : quelqu'un a crié de bonheur et son cri a réveillé le Démon ! Ils se sont immédiatement cachés dans les cavités de la grotte et le Démon n'a vu que les poupées dans la voiture. Pendant qu'il s'occupait des poupées, ils sont sortis silencieusement de la grotte et ils ont rejoint Menis et ses amies. Elles avaient trouvé l'arbre noir dont elles avaient pressé les racines pour obtenir le sirop noir. Elles avaient réussi ! Ils sont rentrés au village vers le lever du jour en laissant derrière eux le Démon fou de colère.

Tout le monde les attendait avec impatience. Surtout le Démon Blanc... Menis a apporté tout de suite le sirop au Démon. Il l'a bu et il a guéri. La pluie et l'orage ont cessé. Le grand nuage a quitté le ciel pour laisser sa place aux oiseaux qui se sont mis à chanter et à voler librement. Tout est redevenu normal. Enfin tout le monde était de nouveau heureux. Les gens ont organisé une fête pour féliciter Menis, ses amies et les villageois courageux. L'équilibre était de nouveau établi.

Pendant la fête, un villageois a demandé à Menis pourquoi ils n'avaient pas tué le Démon. Menis a répondu :

- La bienveillance et la méchanceté sont ensemble au monde et elles sont toutes les deux pour les hommes. Si on essaie de supprimer l'une d'elles, on perd l'équilibre. Ce qui est important, c'est de

1998 - 99 Öğretim Yılı Hazırlık 2 ve Orta 1'nci Sınıflararası Futbol Turnuvası Sonuçları

oyuncular...

1. 6 - C 2. 6 - A 3. Hz. 2 - D

baklavalalar...

1998 - 99 Öğretim Yılı Orta II - III ve Lise Hazırlık Sınıfları Futbol Turnuvası Sonuçları :

1. 8-A 2. 8 - B 3. L. Hz. B

ve taraftarlar...

ALTIN KELİME

11/C sınıfından **Aslıgül Berkay**, bir kadının bir şirkette yapabileceği değişiklikleri, yenilikleri bir basın şirketine uyarlayarak yazdığı kompozisyonuyla "**Altın Kelime**" Yarışmasında **Dünya birincisi** olmuştur.

Kendisini tebrik ederiz.

INTERNET

Qu'est-ce qu'un "Moteur de Recherche"?

Un moteur de recherche c'est tout simplement un logiciel destiné à faire des recherches dans le "jungle" Internet. Les moteurs les plus favoris sont AltaVista, Yahoo, Excite, Lycos, Infoseek.

Le moteur de recherche de Digital (AltaVista) entame enfin sa diversification en proposant des services annexes, suivant ainsi ses concurrents comme Excite, InfoSeek et Lycos. Premier mouvement: deux nouveaux annuaires pages blanches et pages jaunes, grâce auxquels le visiteur peut rechercher les coordonnées d'une personne ou d'une entreprise aux Etats-Unis. Cette rubrique a été développée en partenariat avec Switchboard.

Seconde innovation la plus intéressante : la traduction automatique de pages web, réalisée avec le concours de la société française Systran. Sur la liste des résultats renvoyés par le moteur de recherche, apparaît le mot "translate" en regard de l'adresse de chaque page. En cliquant dessus, une seconde page apparaît. Elle reprend l'adresse web sélectionnée, et vous demande de choisir le type de traduction : de l'anglais vers le français, de l'anglais vers l'espagnol, etc. Au total le service travaille sur 5 langues. En cliquant sur le bouton, AltaVista se connecte sur la page désirée, traduit le texte à la volée, et affiche le résultat, en reprenant l'habillage de la page originale. Au lieu d'indiquer une adresse, on peut également coller dans le champ un texte et obtenir de la même façon une traduction. Bien sûr, les résultats se révèlent souvent approximatifs, mais cela peut rendre de grands services pour saisir le sens global d'un texte.

Annuaire de Shareware

Je veux vous signaler le remarquable travail d'un inter-

naute français, François Milhiet, qui essaie de tenir à jour un annuaire de sharewares et freewares francophones disponible sur l'Internet. Une belle collection de logiciels contributifs et gratuits.

La base compte sur 740 références, ce qui représente 300 auteurs. La navigation s'effectue par thèmes et par choix de plateforme (Pc ou Mac).

Une page indique également les derniers ajout. Milhiet a eu la bonne idée de diffuser une liste. Cela permet de se tenir informé des nouveautés par courrier électronique. On peut télécharger l'annuaire sous forme d'un fichier d'aide Windows et le consulter hors-ligne. Ce qui manque pour le moment c'est un moteur de recherche pour cette base.

Comment connaître le chemin pris par l'information?

Vous êtes-vous jamais demandé par quels chemins étranges pouvait bien passer l'information provenant d'un site web ? Les utilisateurs de Windows 95 ont à leur disposition le plus simple et le plus efficace des outils afin de répondre à cette question: le programme Tracert.

Dans une fenêtre Dos, tapez Tracert, suivi de l'adresse du site cible. Vous verrez s'afficher le nombre d'étapes intermédiaires, leurs noms ainsi que les temps d'accès de point à point.

Comment connaître la localisation géographique d'un site ?

L'Url d'un site ne fournit que très rarement des indices suffisants pour connaître sa localisation géographique. Mais il existe pour cela certains services spécialisés. Essayez <http://205.177.25.9/cgi-bin/whois?> suivie directement de l'adresse du site que vous souhaitez localiser. Bibliographie Netsurf, le magazine Internet, Février 98 Ender Üstüngel '83 eustungel@bigfoot.com

Lors du 50e anniversaire du Conseil Supérieur des Français de l'Étranger (CSFE) M. Claude Malfroid a rencontré à l'Élysée M. Jacques Chirac, Président de la République Française.

Le monde de l'Informatique

Le saviez-vous ?

Le mot "ordinateur" est proposé en 1955 par Jacques PERRET, professeur à la Sorbonne.

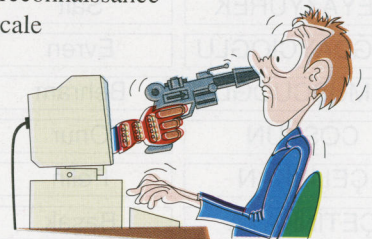
Un petit soutien au mouvement contre l'anglicisme

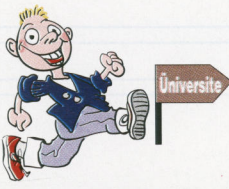
L'anglais a envahi le terrain du jargon informatique. Faisons notre mieux pour empêcher cette allure. Continuons à la publication de notre petit dictionnaire.

Dictionnaire anglais - turc - français (2)

Anglais	Turc	Français
accelerator card	hızlandırıcı kart	une carte accélératrice
aficionado.....	istekli amatör	un amateur passionné
array	dizi	un tableau
artificial intelligence	yapay zeka	intelligence artificielle
bar graph	çubuk diyagram	un diagramme à barres
battery powered.....	pille çalışan	fonctionnant sur piles
bbs	bi-bi-es	babillard
boot.....	başlatmak	lancer, démarrer, amorcer
CAD (C. Aided Design).....	BDT (Bs. Destekli Tasarım) ..	CAO (Conception Assistée par Ord.)
computerese	bilgisayar jargonu	jargon informatique
consultancy firm.....	danışman firma	une firme conseil
continuous paper	delikli kağıt (sürekli form) ..	papier perforé (papier en continu)
database	veritabanı	une base de données
debugging.....	hataların giderilmesi	la mise au point, débogage
device	birim, cihaz	dispositif
DTP (Desktop Publishing).....	MİY (Masüstü Yayıncılık) ..	EAO (l'Edition Assistée par Ordinateur)
error free.....	hatasız	exempt d'erreurs
flow chart	akış diyagramı	organigramme
freeware.....	ücretsiz program	logiciels du domaine public
machine	makine	l'engin, la machine, la "bécane"
mainframe	ana bilgisayar	un ordinateur géant
monitor	ekran, monitör	un moniteur; un visuel
Mr. clean-style	titiz	M. comme il faut
network.....	ağ	un réseau
on-line	açık hat (bağlantılı)	en ligne
off-line.....	kapalı hat (bağlantısız)	hors ligne
user-friendly.....	kullanıcı dostu	convivial
utility	hizmet	utilitaire
voice recognition.....	ses tanıma	la reconnaissance vocale

Ender Üstünel '83
eustungel@bigfoot.com

ÖYS 1998

Pourcentage de réussite - Başarı yüzdesi : 80.39

NOM SOYADI	Prénom Adı	Domaine Alanı	Point Puanı	Classement Derecesi
İNCE	Yeşim	S TS TM	531.052 523.955 539.070	Türkiye 4.'sü Türkiye 4.'sü Türkiye 13.'sü
YÜCEL	Özge	TM TS S	528.297 506.422 512.577	Türkiye 103.'sü Türkiye 183.'sü Türkiye 203.'sü
GÜVENLİ	Canan	M F	570.065 570.065	Türkiye 314.'sü Türkiye 351.'sl
YÜCEL	Başak	TS S TM	501.274 502.880 505.698	Türkiye 340.'sı Türkiye 538.'si Türkiye 927.'si
KONRAT	Selin	TM	505.759	Türkiye 922.'si

Sevgili öğrenciler, okulunuzu veya bölümünüzü değiştirirseniz lütfen bildirin.

NOM SOYADI	Prénom Adı	Üniversité Üniversite	Filière Bölüm	Domaine Alan
ADALIOĞLU	Efe	YTÜ	İktisat (İ.Ö.)	TM
AĞIN	Zeynep	Trakya	Mimarlık	F
AKDOĞAN	Başak	YTÜ	İktisat	TM
AKGÜN	Sinem	UAÜ	Endüstri Müh.	F
AKOL	Didem	Işık	Bilgisayar Müh.	F
AKSOY	Şans	Işık	Bilgisayar müh.	F
ANDAY	Günce	Koç	İşletme	TM
ARDUMAN	Aslı	İÜ	Fransızca Öğretmenliği	TM
ARGÜN	Emir	KTÜ	Balıkçılık Teknolojisi Müh.	F
ARIKAN	Onur	İÜ	İktisat (İng.)	TM
ATUK	Merve	İÜ	Kamu yönetimi	TM
ATUN	Evrin	İÜ	Piyasa Arş. ve Reklamcılık	TM
AYDEMİR	Can	Işık / Emory	İşletme / Business Administration	TM
AYDIN	Birtük	Bilgi	Hukuk	S
AYNACI	Merih	Bilkent	İktisat	TM
BALABAN	Berçin	İTÜ	Jeofizik Müh.	F
BALTACIĞIL	Gülüm	Bilgi	Medya ve İletişim Sistemleri	S
BAYAM	Aslı	Lefke Amerikan	Kamu Yönetimi	S
BEHAR	Meyzi	Koç	Ekonomi	TM
BEYAZYÜREK	Sait	MÜ	Radyo TV	S
BUĞDAYCIOĞLU	Evren	İÜ	Elektronik Müh. (İng.-İ.Ö)	F
CAMUŞCUOĞLU	Behram	Bilkent	İktisat	TM
COŞKUN	Onur	DAÜ	Radyo TV İşletme Sinema	S
ÇELİKKAN	Pelin	BÜ	Uluslararası Ticaret	TM
ÇETİNKAYA	Başak	MÜ	İşletme	TM
ÇINAR	Melih	İTÜ	İnşaat Müh.	F

ÇINAR	Sezgi	YTÜ	Mütercim Tercümanlık	S
ÇOKER	Güneş	YTÜ	Mütercim Tercümanlık	S
DEMİRCİ	Onat	Cerrahpaşa	Tıp	F
DOĞAL	Yasemin	Işık	İşletme	TM
DÖMBEKÇİOĞLU	Taygun	Bilgi	Uluslararası İlişkiler	S
EDİN	Berrak	GSÜ	Bilgisayar Müh.	F
ELDELEK	Neslihan	Koç	İşletme	TM
ERGİN	Zeynep	İÜ	Çalışma Eko. ve End.	TM
ERKAN	Arda	Bilgi	Hukuk	S
EROZAN	Ela	Yeditepe	Siyaset Bil. ve Uluslara. İlişk.	F
ERSÖZ	Eray	İÜ	İşletme	TM
FEYZİOĞLU	Kerim	GAÜ	İşletme	F
GÖGDÜN	Duygu	İÜ	İktisat (İng.)	TM
GÜL	Gizem	İÜ	İşletme	TM
GÜVENLİ	Canan	BÜ	Kimya Müh.	F
HALİGÜR	Eliz	İTÜ	Jeoloji	F
İBRAHİMİYE	Tuba	İÜ	İktisat (İng.)	TM
İNCE	Yeşim	Koç	İşletme (Burslu)	TM
KADEMOĞLU	Onur	BÜ	Turizm İşletme	TM
KONRAT	Selin	BÜ	Psikoloji	TM
KÖSEMEN	Begüm	MÜ	İktisat (İ.Ö.)	TM
KUTLAY	Naz	BÜ	Kimya Müh.	F
LEON	Lazar	İÜ	İktisat (İng.)	S
LEVİ	Moris	Bilgi	Hukuk	TM
MANOĞLU	Aslı	İÜ	Fransız Dili ve Edebiyatı	S
OLUÇ	İncihan	MÜ	Siy. Bil. ve Uluslara. İlişk.	TM
ORGÜL	Orçun	YTÜ	Makine Müh. (İ.Ö.)	F
ORHON	Evren	İÜ	İktisat	TM
ÖNCÜ	Pelin	İÜ	Biyoloji	F
ÖNDEŞ	Burcu	Bilgi	Hukuk	TM
ÖNER	Ekin	YTÜ	Mütercim Tercümanlık	TM
ÖZTÜRK	Hale	İTÜ	Kimya Müh.	F
PABUÇÇU	Fırat	İÜ	Sosyoloji	S
PEKER	Hakan	YTÜ	İnşaat Müh.	F
PUR	Leyla	İÜ	Tıp	F
SAG	Kerem	Işık	Bilgisayar Müh.	F
SANDIKÇIOĞLU	Burak	MÜ	Halkla İlişkiler ve Tanıtım	S
SARUHAN	Ömer	Kocaeli	Jeofizik Müh.	F
SARUHAN	Ece	YTÜ	Mütercim Tercümanlık	S
SAYGINSOY	Semih	Bilgi	Medya ve İletişim Sism.	S
SOYSALTÜRK	Tuğçe	MÜ	Fransızca Öğretmenliği	S
SÖKMEN	Aylin	Işık / Unv.of Virginia	İşletme / Business	TM
SÖNMEZ	Sena	Bilgi	Reklamcılık	TM
SÜLÜN	Özgür	YTÜ	İnşaat Müh. (İ.Ö.)	F
ŞAHİNYAN	Arlin	DAÜ	İşletme	F
TEKİNER	Gürhan	Bilgi	İşletme - İktisat	S
UÇAR	Ayşe	İÜ	İşletme	TM
ULUENGİN	Kerem	MSÜ	Restorasyon	F
UYGUR	Ender	GAÜ	İşletme	F
YAMAN	Duygu	Bilkent	İşletme	TM
YAVUZ	Sârâ	Cerrahpaşa	Tıp	F
YENER	Haluk	O.gazi / N.Western Unv.	Jeoloji Müh. / Endüstri	F
YEŞİLDAL	Erdem	YTÜ	Makine Müh.	F
YILDIZ	Vuslat	MSÜ	Sosyoloji	TM
YÜCEL	Başak	ODTÜ	Uluslararası İlişkiler	TM
YÜCEL	Özge	BÜ	İşletme	TM